

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 28 marca 2007 r. (12.04)
(OR. en)**

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2005/0245 (COD)**

**7665/1/07
REV 1**

**EF 33
ECOFIN 128
CONSOM 23
CRIMORG 62
CODEC 262**

NOTA

Od: Prezydencja

Do: Delegacje

Nr wniosku Kom.: 15625/05 EF 62 ECOFIN 407 CONSOM 54 CRIMORG 155 CODEC 1165

Dotyczy: Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2000/12/WE i 2002/65/WE

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst kompromisowy prezydencji uzgodniony przez Radę (ECOFIN) w dniu 27 marca 2007 r.

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego

zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2000/12/WE i 2002/65/WE

- 1) Dla ustanowienia rynku wewnętrznego zasadnicze znaczenie ma likwidacja wszystkich granic wewnętrznych we Wspólnocie w celu umożliwienia swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Z tego powodu sprawą kluczową jest prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku usług płatniczych. W chwili obecnej brak harmonizacji w tej dziedzinie utrudnia jednak funkcjonowanie takiego rynku.
- 2) Obecnie rynki usług płatniczych państw członkowskich działają w oderwaniu od siebie, ich organizacja ma wymiar krajowy, a na ramy prawne usług płatniczych składa się 27 krajowych systemów prawnych.
- 3) W obszarze tym przyjęto już kilka aktów wspólnotowych, mianowicie dyrektywę 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. w sprawie transgranicznych przelewów bankowych oraz rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie płatności transgranicznych w euro, ale nie przyniosły one satysfakcjonującej poprawy sytuacji, podobnie jak zalecenie Komisji 87/598/EWG z dnia 8 grudnia 1987 r. w sprawie europejskiego kodeksu właściwego zachowania w zakresie elektronicznych instrumentów płatności (dotyczące relacji między instytucjami finansowymi, handlowcami i dostawcami usług a konsumentami), zalecenie Komisji 88/590/EWG z dnia 17 listopada 1988 r. dotyczące systemów płatności, w szczególności relacji między posiadaczem a wydawcą karty, czy też zalecenie Komisji 97/489/WE z dnia 30 lipca 1997 r. dotyczące transakcji dokonywanych przy użyciu elektronicznych instrumentów płatności, a w szczególności związku między wydawcą a posiadaczem. Ponadto współistnienie wielu krajowych przepisów i niekompletne wspólnotowe ramy prawne przyczyniają się do nieładu i braku pewności prawnej.

- 4) W związku z tym sprawą o fundamentalnym znaczeniu jest ustanowienie na poziomie Wspólnoty nowoczesnych i spójnych ram prawnych dla usług płatniczych, bez względu na to czy usługi są zgodne z systemem wynikającym z inicjatywy sektora finansowego na rzecz jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA), który jest neutralny, tak aby zapewnić równe szanse wszystkim systemom płatności w celu zachowania wyboru dostępnego konsumentom, co powinno oznaczać znaczny krok naprzód pod względem kosztów ponoszonych przez konsumentów, bezpieczeństwa i wydajności w porównaniu z obecnymi systemami krajowymi.
- 5) Ramy te powinny zapewniać koordynację przepisów krajowych dotyczących wymogów ostrożnościowych, dostęp nowych dostawców usług płatniczych do rynku, wymogi dotyczące informacji, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych. W obrębie tych ram powinny zostać zachowane przepisy rozporządzenia (WE) nr 2560/2001, na mocy którego powstał jednolity rynek płatności w euro w odniesieniu do cen. Przepisy dyrektywy 97/5/WE i zalecenia wydane w zaleceniach 87/598/EWG, 88/590/EWG i 97/489/WE należy zintegrować w jednym akcie prawnym o mocy wiążącej.

- 6) Nie jest wskazane jednak, aby wspomniane ramy prawne były w pełni wyczerpujące. Zakres ich zastosowania powinien ograniczać się do dostawców, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług płatniczych na rzecz użytkowników takich usług. Nie powinny one także mieć zastosowania do usług, w przypadku których transfer środków pieniężnych od zleceniodawcy do beneficjenta lub transport takich środków dokonywany jest wyłącznie w banknotach i monetach, ani też do usług, w przypadku których transfer dokonywany jest na podstawie czeku, weksła, weksła własnego lub innych instrumentów, voucherów lub kart wystawionych na dostawcę usług płatniczych bądź inną stronę w celu przekazania środków do dyspozycji beneficjenta. Ponadto należy dokonać rozróżnienia w przypadku środków oferowanych przez operatorów systemów telekomunikacyjnych, informatycznych lub operatorów sieci, aby ułatwić zakup towarów lub usług cyfrowych, takich jak dzwonki do telefonów komórkowych, muzyka lub prasa cyfrowa, poza tradycyjnymi usługami głosowymi, i ich dystrybucja do urządzeń cyfrowych. Zawartość tych towarów lub usług może być wyprodukowana przez stronę trzecią lub przez operatora, który może dodać do nich wartość nierozdzielnie z nimi związaną w formie narzędzi dostępu, dystrybucji lub wyszukiwania. W tym ostatnim przypadku, jeżeli towary lub usługi są dystrybuowane przez jednego z tych operatorów, lub z przyczyn technicznych, przez stronę trzecią, i można z nich korzystać jedynie za pośrednictwem urządzeń cyfrowych, takich jak telefony komórkowe lub komputery, wówczas niniejsze ramy prawne nie powinny mieć zastosowania, gdyż działalność operatora wykracza poza zwykłą transakcję płatniczą. Powinny one mieć jednak zastosowanie w przypadkach gdy jedynie operator działa wyłącznie jako pośrednik, który zapewnia jedynie dokonanie płatności na rzecz dostawcy będącego stroną trzecią.
- 6a) Usługa przekazu pieniężnego jest prostą usługą płatniczą, która zwykle polega na przekazaniu gotówki przez zleceniodawcę dostawcy usług płatniczych, który przesyła odpowiednią kwotę, na przykład poprzez sieć komunikacyjną, beneficjentowi lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu beneficjenta. W niektórych państwach członkowskich supermarkety, akceptanci i inni detaliści świadczą na rzecz ogółu klientów podobną usługę umożliwiającą płacenie rachunków za media i innych stałych opłat mieszkaniowych. Te usługi w zakresie płacenia rachunków powinny być traktowane jako przekaz pieniężny zgodnie z definicją w niniejszej dyrektywie, chyba że właściwe organy uznają, że działalność ta objęta jest innym rodzajem usług płatniczych wymienionym w załączniku.

- 7) Istnieje konieczność określenia kategorii dostawców usług płatniczych, którzy mogą być uprawnieni do świadczenia takich usług na terytorium całej Wspólnoty, mianowicie: instytucji kredytowych, które przyjmują depozyty od użytkowników w celu finansowania transakcji płatniczych i które powinny w dalszym ciągu podlegać wymogom ostrożnościowym zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, instytucji pieniądza elektronicznego wydających pieniądz elektroniczny w celu finansowania transakcji płatniczych, które powinny w dalszym ciągu podlegać wymogom ostrożnościowym zgodnie z dyrektywą 2000/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, a także instytucji świadczących żyro pocztowe, które mają tego rodzaju uprawnienia zgodnie z prawem krajowym.
- 7a) Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dokonywania transakcji płatniczych, w których środkiem jest pieniądz elektroniczny zdefiniowany w art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE. Niniejsza dyrektywa nie reguluje jednak emisji pieniądza elektronicznego ani nie zmienia przepisów dotyczących nadzoru ostrożnościowego instytucji pieniądza elektronicznego przewidzianych w dyrektywie 2000/46/WE. Instytucjom płatniczym nie wolno zatem emitować pieniądza elektronicznego.
- 8) W celu usunięcia barier prawnych dla wejścia na rynek istnieje jednak konieczność ustanowienia jednolitej licencji dla wszystkich dostawców usług płatniczych, którzy nie przyjmują depozytów ani nie wydają pieniądza elektronicznego. Dlatego wskazane jest wprowadzenie nowej kategorii dostawców usług, dalej zwanej „instytucjami płatniczymi” poprzez ustanowienie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty, z zastrzeżeniem spełnienia wielu rygorystycznych i szczegółowych warunków, dla osób fizycznych lub prawnych nieobjętych dotychczasowymi kategoriami. W ten sposób omawiane usługi podlegałyby na terytorium całej Wspólnoty takim samym warunkom.

- 9) Warunki przyznawania i zachowania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej powinny obejmować wymogi ostrożnościowe proporcjonalne do ryzyka operacyjnego i finansowego, na jakie narażone są takie instytucje w związku ze swoją działalnością. Konieczne są solidne zasady dotyczące kapitału założycielskiego w połączeniu z kapitałem bieżącym, które we właściwym czasie można by rozwinąć i udoskonalić zależnie od potrzeb rynku. Ze względu na dużą różnorodność w dziedzinie usług płatniczych, dyrektywa zezwala na stosowanie różnych metod w połączeniu z pewną swobodą wyboru w zakresie nadzoru, aby zagwarantować, że ten sam rodzaj ryzyka będzie traktowany tak samo w odniesieniu do wszystkich dostawców usług płatniczych. Wymogi dla instytucji płatniczych powinny uwzględniać fakt, że instytucje płatnicze angażują się w bardziej specjalistyczne i ograniczone rodzaje działalności, a zatem powodują mniejsze zagrożenia, które są łatwiejsze do monitorowania i kontrolowania niż te pojawiające się w szerszym spektrum działalności instytucji kredytowych. Instytucjom płatniczym należy w szczególności zakazać przyjmowania depozytów od użytkowników, zezwalając jedynie na korzystanie ze środków pieniężnych przyjętych od użytkowników w związku ze świadczeniem usług płatniczych. Należy ustanowić przepis, zgodnie z którym środki pieniężne klientów oraz środki pieniężne instytucji płatniczej przeznaczone na inne rodzaje jej działalności byłyby przechowywane oddzielnie. Instytucje płatnicze powinny także podlegać skutecznym wymogom w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.
- 9a) Instytucje płatnicze powinny sporządzać roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe za poprzedni rok obrotowy zgodnie z dyrektywą 78/660/WE i, w stosownych przypadkach, z dyrektywą 83/349/EWG oraz dyrektywą 86/635/EWG. Roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe powinny być poddawane badaniu, chyba że instytucja płatnicza jest zwolniona z tego obowiązku na mocy dyrektywy i, 78/660/WE i, w stosownych przypadkach, dyrektywy 83/349/EWG i dyrektywy 86/635/EWG.

- 9b) Niniejsza dyrektywa reguluje udzielanie kredytów jedynie w przypadkach, gdy są one ściśle związane z usługami płatniczymi, tj. w przypadku linii kredytowych i wydawania kart kredytowych. Jedynie w tym kontekście, gdy kredyt udzielany jest w celu ułatwienia usług płatniczych i ma charakter krótkoterminowy oraz nie jest udzielany przez dostawcę usług płatniczych na okres przekraczający dwanaście miesięcy, w tym na zasadzie odnawialnej, można zezwolić na jego udzielenie w odniesieniu do działalności transgranicznej instytucji płatniczych, jeżeli jest on refinansowany głównie przy pomocy funduszy własnych instytucji płatniczej, jak również innych środków z rynków kapitałowych, ale nie przy pomocy środków przechowywanych w imieniu klientów do celów usług płatniczych. Powyższe pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 87/102/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego albo innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego aspektów niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą w odniesieniu do warunków udzielania kredytów konsumentom.
- 10) Państwa członkowskie powinny mieć obowiązek wyznaczenia organów odpowiedzialnych za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym, przeprowadzanie bieżących kontroli oraz podejmowanie decyzji o cofnięciu zezwolenia. Aby zapewnić równe traktowanie, państwa członkowskie nie powinny nakładać na instytucje płatnicze żadnych innych wymogów niż te określone w niniejszej dyrektywie. W przypadku wszystkich decyzji podejmowanych przez właściwe organy powinna istnieć jednak możliwość odwołania się od nich przed sądem. Ponadto zadania właściwych organów powinny pozostawać bez uszczerbku dla nadzoru nad systemami płatności, który zgodnie z art. 105 ust. 2 tiret czwarte Traktatu jest zadaniem wykonywanym przez Europejski System Banków Centralnych.
- 11) Skreślony

- 12) W związku z tym, że pożądane jest sporządzenie rejestru zawierającego tożsamość i dane adresowe wszystkich dostawców usługi przekazu pieniężnego oraz przyznanie każdemu z nich pewnej formy akceptacji, niezależnie od tego, czy są w stanie spełnić wszystkie warunki uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej, tak by żaden z nich nie był zmuszony przejść do „szarej strefy” i aby objąć wszystkich dostawców tej usługi zakresem pewnych minimalnych wymogów prawnych i regulacyjnych, właściwe i zgodne z logiką VI specjalnego zalecenia Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) jest stworzenie mechanizmu pozwalającego na traktowanie jako instytucje płatnicze także tych dostawców usług płatniczych, którzy nie są w stanie spełnić wszystkich stosownych warunków. Do tych celów państwa członkowskie powinny wpisywać takich dostawców do rejestru instytucji płatniczych bez stosowania wszystkich lub części warunków uzyskania zezwolenia.
- Ta możliwość dokonania odstępstwa musi jednak podlegać spełnieniu rygorystycznych wymogów odnoszących się do liczby transakcji. Zwolnione instytucje płatnicze nie mają prawa przedsiębiorczości ani swobody świadczenia usług, ani nie powinny pośrednio korzystać z tych praw, będąc członkami systemu płatności.

12a) Konieczne jest umożliwienie każdemu dostawcy usług płatniczych dostępu do usług związanych z infrastrukturą techniczną systemów płatności. Dostęp ten podlega jednak odpowiednim wymogom służącym zapewnieniu integralności i stabilności systemu. Każdy dostawca usług płatniczych ubiegający się o udział w systemie płatności musi przedstawić uczestnikom systemu płatności dowody na to, że jego rozwiązania wewnętrzne chronią go w wystarczającym stopniu przed wszelkimi rodzajami ryzyka. Te systemy płatności obejmują zazwyczaj, np. czterostronne systemy płatności kartą, jak również duże systemy obsługujące polecenia przelewu i polecenia zapłaty. W celu zapewnienia równego traktowania na terytorium całej Wspólnoty różnych kategorii dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie zgodnie z warunkami określonymi w ich zezwoleniu nadzorczym, konieczne jest doprecyzowanie zasad dotyczących dostępu do świadczenia usług płatniczych i udziału w systemach płatności. Należy wprowadzić przepis o niedyskryminującym traktowaniu instytucji płatniczych i instytucji kredytowych posiadających zezwolenie, tak by każdy dostawca usług płatniczych konkurujący na rynku wewnętrznym mógł korzystać z usług związanych z infrastrukturą techniczną tych systemów płatności na tych samych warunkach. Różne traktowanie dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie i dostawców usług płatniczych korzystających z odstępstwa na mocy art. 21 niniejszej dyrektywy, jak również z odstępstwa na mocy art. 8 dyrektywy 2000/46/WE, może być uzasadnione ze względu na różnice w ich ramach prawnych dotyczących nadzoru ostrożnościowego w porównaniu do dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie. W każdym razie różnice w warunkach cenowych powinny być dozwolone jedynie wtedy, gdy jest to uzasadnione różnicami w kosztach poniesionych przez dostawców usług płatniczych. Nie powinno to naruszać praw państw członkowskich do ograniczenia dostępu do systemów istotnych z punktu widzenia ryzyka systemowego zgodnie z dyrektywą 98/26/WE ani kompetencji EBC i ESBC ustanowionych w art. 105 ust. 2 Traktatu oraz art. 3.1 i 22 statutu ESBC dotyczących dostępu do systemów płatności.

- 12b) Przepisy dotyczące dostępu do systemów płatności nie miałyby zastosowania do systemów tworzonych i obsługiwanych przez jednego dostawcę usług płatniczych. Systemy te mogą bezpośrednio konkutować z systemami płatności lub, co zazwyczaj ma miejsce, działać w niszy rynkowej niewypełnionej odpowiednio przez systemy płatności. Te systemy płatności obejmują zwykle systemy trójstronne, takie jak trójstronne systemy płatności kartą, usługi płatnicze oferowane przez dostawców usług telekomunikacyjnych lub usługi przekazu pieniężnego, w których operator systemu jest dostawcą usług płatniczych zarówno zleceniodawcy, jak i beneficjenta, jak również wewnętrzne systemy grup bankowych. Aby pobudzić konkurencję, którą takie systemy płatności mogą stworzyć wobec tradycyjnych, powszechnie stosowanych systemów płatności, przyznanie stronom trzecim dostępu do tych systemów płatności byłoby co do zasady niewłaściwe. Niemniej jednak, takie systemy zawsze podlegałyby wspólnotowym i krajowym przepisom w dziedzinie konkurencji, które mogą wymagać przyznania dostępu do tych systemów w celu utrzymania skutecznej konkurencji na rynkach płatniczych.
- 13) Należy ustanowić zasady, które zapewnią przejrzystość warunków świadczenia usług płatniczych i związanych z nimi wymogów informacyjnych.
- 14) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do transakcji płatniczych dokonywanych gotówką, gdyż istnieje już jednolity rynek płatności gotówką. Dyrektywa ta nie powinna mieć również zastosowania do transakcji płatniczych z użyciem czeków papierowych, ponieważ takie transakcje z natury nie mogą być przetwarzane tak wydajnie, jak inne środki płatności. Dobre praktyki w tej dziedzinie powinny być jednak oparte na zasadach określonych w niniejszej dyrektywie.
- 15) skreślony.

- 15a) Ponieważ konsumenci i przedsiębiorstwa nie są w takiej samej sytuacji, nie potrzebują takiego samego poziomu ochrony. Podczas gdy ważne jest zagwarantowanie praw konsumenta przepisami, od których nie można odstąpić w umowie, rozsądne jest umożliwienie przedsiębiorstwom i organizacjom przyjmowania innych ustaleń. Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym mikroprzedsiębiorstwa, zdefiniowane w zaleceniu Komisji 2003/361/WE dotyczącym definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, powinny być traktowane w ten sam sposób co konsumenci. W każdym razie pewne podstawowe przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zawsze zastosowanie, bez względu na status użytkownika.
- 16) Niniejsza dyrektywa powinna określać obowiązki spoczywające na dostawcach usług płatniczych w zakresie informowania użytkowników takich usług, którzy powinni uzyskiwać taki sam, wysoki poziom zrozumiałych informacji o usługach płatniczych, aby mieć możliwość świadomego wyboru i porównywania ofert na terytorium UE. W celu zachowania przejrzystości niniejsza dyrektywa ustanawia zharmonizowane wymogi mające zapewnić podawanie użytkownikom usług płatniczych niezbędnych i wystarczających informacji dotyczących umowy o usługę płatniczą i transakcji płatniczych. W celu wspierania prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku usług płatniczych państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjmowania innych przepisów dotyczących informowania niż przepisy ustanowione niniejszą dyrektywą.
- 17) Konsumenci powinni być chronieni przed nieuczciwymi i wprowadzającymi w błąd praktykami zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym, jak również z dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywą o handlu elektronicznym) oraz dyrektywą 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość. Dodatkowe przepisy zawarte w tych istniejących aktach prawnych nadal mają zastosowanie. Należy jednak szczególnie wyjaśnić związek niniejszej dyrektywy z dyrektywą 2002/65/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących informacji przekazywanych przed zawarciem umowy.

- 18) Wymagane informacje powinny być proporcjonalne do potrzeb użytkowników i przekazywane w standardowy sposób. Wymogi dotyczące informacji w odniesieniu do pojedynczej transakcji płatniczej powinny być jednak inne niż dla umowy ramowej przewidującej większą liczbę transakcji płatniczych.
- 18a) W praktyce umowy ramowe i objęte nimi transakcje płatnicze są znacznie bardziej powszechne i istotne pod względem gospodarczym niż pojedyncze transakcje płatnicze. W przypadku istnienia rachunku płatniczego lub konkretnego instrumentu płatności wymagana jest umowa ramowa. Wymogi dotyczące wstępnych informacji o umowach ramowych powinny być zatem dosyć wszechstronne, a informacje powinny być zawsze dostarczane na papierze lub innych trwałych nośnikach informacji, takich jak wydruki z drukarek wyciągów, dyskietki, płyty CD-ROM, DVD i twarde dyski komputerów osobistych, które umożliwiają przechowywanie poczty elektronicznej, oraz strony internetowe, o ile strony takie umożliwiają dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci. Jednakże sposób podawania dalszych informacji o dokonanych transakcjach mogą uzgodnić między sobą w umowie ramowej dostawca i użytkownik usług płatniczych. Można na przykład uzgodnić, że w ramach bankowości internetowej wszystkie informacje o rachunku płatniczym są udostępniane on-line.
- 18b) W przypadku pojedynczych transakcji płatniczych tylko najważniejsze informacje powinny być zawsze podawane z własnej inicjatywy dostawcy usług płatniczych. Ponieważ zleceniodawca jest zwykle obecny przy wydawaniu zlecenia płatniczego, nie jest konieczny wymóg przedstawiania w każdym przypadku informacji na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Dostawca usług płatniczych może podawać informacje ustnie przy okienku lub udostępniać je w inny łatwy sposób, na przykład poprzez umieszczenie warunków na tablicy ogłoszeń w miejscu świadczenia usług. Należy również podać informacje o tym, gdzie można uzyskać bardziej szczegółowe informacje (np. adres strony internetowej). Na życzenie konsumenta należy jednak podawać najważniejsze informacje na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.

- 18c) Dyrektywa potwierdza prawo konsumenta do otrzymywania stosownych informacji bezpłatnie dopóki nie jest on związany umową o usługę płatniczą. Podobnie, w każdej chwili podczas trwania stosunku umownego konsument może zażądać bezpłatnego otrzymania wstępnych informacji, jak również umowy ramowej w wersji papierowej. W ten sposób konsument może porównać usługi oferowane przez dostawców usług płatniczych i warunki ich świadczenia, i w przypadku wszelkich sporów sprawdzić swoje prawa i obowiązki umowne. Przepisy te są zgodne z zasadami ustanowionymi w wyżej wymienionej dyrektywie 2002/65/WE. Jednoznaczne przepisy dotyczące bezpłatnych informacji zawarte w niniejszej dyrektywie nie powinny umożliwiać nakładania opłat za dostarczanie informacji konsumentom na mocy innych obowiązujących dyrektyw.
- 18ca) Sposób, w jaki dostawca usług płatniczych powinien przekazywać wymagane informacje użytkownikowi usług płatniczych, powinien uwzględniać potrzeby tego ostatniego, jak również praktyczne aspekty techniczne i efektywność pod względem kosztów, w zależności od sytuacji wynikającej z uzgodnień w odpowiedniej umowie o usługę płatniczą. Dyrektywa wprowadza zatem rozróżnienie między dwoma możliwymi sposobami przekazywania informacji przez dostawcę usług płatniczych: dostawca usług płatniczych powinien dostarczyć, tj. aktywnie przekazać tę informację w odpowiednim czasie, zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, bez konieczności dalszych działań ze strony użytkownika usług płatniczych, lub informacja ta powinna zostać udostępniona użytkownikowi usług płatniczych, z uwzględnieniem wszelkich ewentualnych jego żądań dotyczących dalszych informacji. W tym przypadku użytkownik usług płatniczych musi sam podjąć inicjatywę w celu dotarcia do informacji, np. zażądać ich wyraźnie od dostawcy usług płatniczych, zalogować się do konta pocztowego rachunku bankowego lub włożyć kartę bankową do drukarki w celu otrzymania wyciągu z rachunku. Do tych celów dostawca usług płatniczych musi zagwarantować, że dostęp do informacji jest możliwy i że informacje są dostępne dla użytkownika usług płatniczych.

- 18d) Ponadto konsument powinien otrzymywać podstawowe informacje o przeprowadzonych transakcjach bez dodatkowych opłat. W przypadku pojedynczej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych nie powinien pobierać oddzielnych opłat za te informacje. Na podobnej zasadzie, kolejne comiesięczne informacje o transakcjach płatniczych na podstawie umowy ramowej powinny być podawane bezpłatnie. Uwzględniając jednak znaczenie przejrzystości w ustalaniu cen oraz różnorodne potrzeby klientów, strony mogą uzgodnić opłaty, jeżeli informacje mają być podawane z większą częstotliwością lub jeżeli przekazywane są informacje dodatkowe. Aby uwzględnić różne praktyki krajowe, państwa członkowskie mogłyby ustanawiać zasady, zgodnie z którymi miesięczne wyciągi z rachunków płatniczych na papierze należy zawsze przekazywać bezpłatnie.
- 19) Mając na celu zwiększenie mobilności klientów, należy stworzyć konsumentom możliwość wypowiedzenia umowy ramowej bez konsekwencji finansowych po upływie jednego roku. Możliwy do uzgodnienia okres wypowiedzenia dla konsumentów powinien wynosić nie więcej niż miesiąc, a dla dostawców usług płatniczych – nie mniej niż dwa miesiące. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek wypowiedzenia umowy o usługę płatniczą lub zablokowania korzystania z instrumentu płatności w wyjątkowych okolicznościach na mocy innych stosownych przepisów wspólnotowych lub krajowych, takich jak przepisy dotyczące prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, wszelkie działania służące zamrożeniu środków finansowych lub wszelkie inne środki szczegółowe związane z zapobieganiem przestępstwom i prowadzeniem dochodzeń w ich sprawie.
- 20) Instrumenty przeznaczone do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty powinny stanowić tanie i łatwe w użyciu rozwiązanie w przypadku niedroгих towarów i usług oraz nie powinny być obciążone nadmiernymi wymogami. Stosowne wymogi dotyczące informacji i zasady ich wykonywania powinny być zatem ograniczone do podstawowych informacji, z uwzględnieniem również możliwości technicznych, których można w uzasadniony sposób oczekiwać od instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty. Pomimo uproszczonego systemu użytkownicy usług płatniczych korzystaliby z adekwatnego poziomu ochrony z uwzględnieniem ograniczonego ryzyka związanego z tymi instrumentami, szczególnie w odniesieniu do instrumentów przedpłaconych.

- 20a) Aby zmniejszyć ryzyko i konsekwencje nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, użytkownik usług płatniczych powinien jak najszybciej poinformować dostawcę usług płatniczych o wszelkich reklamacjach dotyczących rzekomo nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, pod warunkiem że dostawca usług płatniczych spełnił swoje obowiązki dotyczące informowania zgodnie z tytułem III niniejszej dyrektywy. Jeżeli użytkownik usług płatniczych dokona tego zgłoszenia w terminie, powinien mieć możliwość dochodzenia tych roszczeń zgodnie z okresami przedawnienia określonymi w prawie krajowym. Przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na inne roszczenia między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych.
- 21) Aby zachęcić użytkownika usług płatniczych do zgłaszania swojemu dostawcy bez zbędnej zwłoki każdej kradzieży lub utraty instrumentu płatności, a tym samym, aby zmniejszyć ryzyko nieautoryzowanych transakcji, użytkownik powinien ponosić odpowiedzialność wyłącznie do wysokości określonej kwoty, chyba że użytkownik ten działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się rażącego zaniedbania w tym zakresie. Ponadto z chwilą zgłoszenia przez użytkownika usług płatniczych prawdopodobieństwa nieuprawnionego użycia jego instrumentu płatności, nie powinno żądać się od niego pokrycia żadnych dalszych szkód wynikających z nieuprawnionego użycia tego instrumentu. Dostawcy usług płatniczych odpowiadają za bezpieczeństwo techniczne ich własnych produktów.
- 21a) Aby ocenić ewentualne zaniedbanie ze strony użytkownika usług płatniczych, należy uwzględnić wszystkie okoliczności. Oczywistość i stopień rzekomego zaniedbania powinien ocenić sąd zgodnie prawem krajowym. Warunki umowne dotyczące wydania i korzystania z elektronicznego instrumentu transferu środków pieniężnych, których skutkiem byłoby zwiększenia ciężaru dowodu spoczywającego na konsumentach lub zmniejszenie ciężaru dowodu spoczywającego na wydawcy powinny być uznane za nieważne.

- 21b) Państwa członkowskie mogą jednak ustalić zasady mniej rygorystyczne niż wyżej wymienione w celu utrzymania istniejącego poziomu ochrony konsumentów i propagowania zaufania do bezpiecznego korzystania z elektronicznych instrumentów płatności. Fakt, że różne instrumenty wiążą się z różnymi rodzajami ryzyka powinien być odpowiednio uwzględniany, co powinno pomóc w propagowaniu wydawania bezpieczniejszych instrumentów. Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub zupełnie znieść odpowiedzialność zlecniodawcy, z wyjątkiem sytuacji, w których zlecniodawca działał w nieuczciwych zamiarach.
- 22) Należy uregulować kwestię ponoszenia strat w przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych. Odmienne przepisy mogą mieć zastosowanie do użytkowników usług płatniczych niebędących konsumentami, ponieważ takim użytkownikom jest zwykle łatwiej dokonać oceny ryzyka oszustwa i przedsięwziąć środki zapobiegawcze.
- 23) Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zasady dotyczące zwrotu w celu ochrony konsumenta w przypadkach, gdy kwota wykonanej transakcji płatniczej przekracza kwotę, której można było w uzasadniony sposób oczekiwać. Dostawcy usług płatniczych mogą zapewnić swoim klientom jeszcze korzystniejsze warunki, dokonując, na przykład, zwrotów w przypadku wszelkich spornych transakcji płatniczych. Jeśli użytkownik żąda zwrotu w związku z transakcją płatniczą, prawo do zwrotu nie powinno zwalniać zlecniodawcy z obowiązku wynikającego ze stosunku leżącego u podstaw tej transakcji, np. zapłaceniu za zamówione, wykorzystane lub prawidłowo ujęte w rachunku towary lub usługi, ani też naruszać prawa użytkownika do odwołania zlecenia płatniczego.

- 23a) Na potrzeby planowania finansowego i w celu terminowego wypełniania zobowiązań płatniczych, konsumenci i przedsiębiorstwa muszą mieć pewność co do czasu potrzebnego na wykonanie zlecenia płatniczego. W związku z tym niniejsza dyrektywa określa moment, w którym prawa i obowiązki nabierają mocy. Jest nim moment, w którym dostawca usług płatniczych otrzymuje zlecenie płatnicze, także wtedy, gdy miał okazję otrzymać je środkiem komunikacji uzgodnionym w umowie o usługę płatniczą, niezależnie od wszelkiego wcześniejszego zaangażowania w proces prowadzący do sporządzenia i przekazania zlecenia płatniczego, np. kontrole bezpieczeństwa i dostępności środków, informacje o korzystaniu z kodu PIN, wydanie przyrzeczenia zapłaty. Ponadto otrzymanie zlecenia płatniczego powinno nastąpić w momencie otrzymania przez dostawcę usług płatniczych zleceniodawcy zlecenia płatniczego, którym ma być obciążony rachunek zleceniodawcy. Dzień lub moment, w którym beneficjent przekazuje swojemu dostawcy usług zlecenia płatnicze dotyczące pobrania, np. płatności kartą lub poleceń zapłaty lub w którym beneficjent otrzymuje prefinansowanie stosownych kwot od swojego dostawcy usług płatniczych (w formie kredytu na nieprzewidziane wydatki na jego rachunku) nie powinien mieć w tym względzie znaczenia. Użytkownicy powinni móc polegać na właściwym wykonaniu pełnego i ważnego zlecenia płatniczego, jeżeli dostawca usług płatniczych nie ma umownych ani ustawowych podstaw do odmowy jego wykonania. Jeżeli dostawca usług płatniczych odmówi wykonania zlecenia płatniczego, decyzję odmowną i jej uzasadnienie należy jak najszybciej przekazać użytkownikowi usług płatniczych z zastrzeżeniem wymogów prawa krajowego i wspólnotowego.
- 24) Nowoczesne w pełni zautomatyzowane systemy płatności przetwarzają transakcje płatnicze bardzo szybko, w związku z czym od określonego momentu odwołanie zleceń płatniczych nie jest możliwe bez poniesienia wysokich kosztów ręcznego wprowadzenia zmian; dlatego też konieczne jest ustalenie wyraźnego, nieprzekraczalnego terminu odwołania płatności. Jednakże w zależności od rodzaju usługi płatniczej i zlecenia płatniczego moment ten może być inny, zgodnie z tym co uzgodnią między sobą strony. Odwołanie ma w tym kontekście zastosowanie jedynie do stosunku między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych, a zatem nie narusza nieodwołalności i ostateczności transakcji płatniczych w systemach płatności.

- 24a) Taka nieodwołalność nie powinna mieć wpływu na prawo lub obowiązek dostawcy usług płatniczych na mocy prawa niektórych państw członkowskich, wynikające z umowy ramowej zlecniodawcy lub z krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych lub wytycznych, dotyczące zwrotu zlecniodawcy kwoty wykonanej transakcji płatniczej w przypadku sporu pomiędzy zlecniodawcą a stroną trzecią będącą dostawcą towarów i usług. Zwrot taki powinien być uważany za nowe zlecenie płatnicze. Z wyjątkiem tych przypadków, spór prawny powstały w ramach stosunku leżącego u podstaw zlecenia płatniczego powinien zostać rozstrzygnięty wyłącznie między zlecniodawcą a beneficjentem.
- 25) Podstawowym warunkiem w pełni zintegrowanego, zautomatyzowanego systemu przetwarzania płatności oraz pewności prawnej w odniesieniu do wywiązania się przez użytkowników usług płatniczych z wszelkich podstawowych zobowiązań powinno być uznanie rachunku beneficjenta pełną kwotą dokonanego przez zlecniodawcę transferu. Tym samym żaden z pośredników uczestniczących w dokonywaniu transakcji płatniczych nie powinien mieć możliwości dokonywania potrąceń od transferowanej kwoty. Beneficjent powinien mieć jednak możliwość zawarcia ze swoim dostawcą usług płatniczych umowy, na mocy której ten ostatni będzie mógł potrącać własne opłaty. Niemniej jednak, aby umożliwić beneficjentowi sprawdzenie, czy należna kwota została prawidłowo zapłacona, dalsze informacje dotyczące transakcji płatniczej powinny podawać nie tylko pełną kwotę transferowanych środków pieniężnych, ale także kwotę wszelkich opłat.
- 26) Zebrane doświadczenia pokazują, że podział opłat między zlecniodawcą a beneficjentem płatności jest najbardziej wydajnym systemem, jako że ułatwia on zautomatyzowane przetwarzanie płatności. W związku z tym należy zadbać o to, aby w zwykłych okolicznościach stosowni dostawcy usług płatniczych pobierali opłaty bezpośrednio od zlecniodawcy i beneficjenta. Powinno to jednak mieć zastosowanie wyłącznie w przypadkach, gdy transakcja nie wymaga wymiany walut. Kwota wszelkich pobieranych opłat może wynosić także zero, ponieważ przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na praktykę, zgodnie z którą dostawca usług płatniczych nie obciąża konsumentów opłatą za uznanie ich rachunku. Podobnie, w zależności od warunków umowy, dostawca usług płatniczych może obciążyć opłatą za skorzystanie z usługi płatniczej jedynie beneficjenta (akceptanta), wskutek czego na zlecniodawcę nie są nakładane żadne opłaty. Opłaty związane z korzystaniem z systemów płatności mogą mieć postać abonamentu. Przepisy dotyczące transferowanej kwoty lub wszelkich pobieranych opłat nie mają bezpośredniego wpływu na ustalanie cen pomiędzy dostawcami usług płatniczych lub wszelkimi pośrednikami.

- 26a) W celu propagowania przejrzystości i konkurencji dostawca usług płatniczych nie powinien uniemożliwiać beneficjentowi żądania od zlecniodawcy opłaty za użycie konkretnego instrumentu płatności. O ile beneficjent powinien mieć prawo nakładania opłat za korzystanie z pewnego instrumentu płatności, państwa członkowskie mogą zdecydować o zakazaniu wszelkich takich praktyk lub ich ograniczeniu jeżeli, ich zdaniem, ma to uzasadnienie ze względu na nadużycia w ustalaniu cen lub ustalaniu cen, które może mieć negatywny wpływ na wykorzystanie pewnego instrumentu płatności, biorąc pod uwagę potrzebę pobudzania konkurencji i korzystania z wydajnych instrumentów płatności.
- 27) W celu zwiększenia wydajności systemów płatności na terytorium całej Wspólnoty wszystkie płatności inicjowane przez zlecniodawcę i denominowane w euro lub w innej walucie krajowej UE, w tym polecenia przelewu i przekazy pieniężne, powinny być wykonywane w maksymalnym terminie jednego dnia. Do wszystkich innych rodzajów płatności, takich jak płatności inicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, włączając w to polecenia zapłaty i płatności kartami, powinien mieć zastosowanie ten sam jednodniowy termin wykonania, o ile między dostawcą usług płatniczych a zlecniodawcą nie istnieje wyraźne porozumienie określające dłuższy termin wykonania. Powyższe okresy można przedłużyć o jeden dodatkowy dzień roboczy, jeżeli zlecenie płatnicze złożone jest na papierze. Pozwala to zachować ciągłość świadczenia usług płatniczych tym konsumentom, którzy przyzwyczajeni są do korzystania tylko z dokumentów papierowych. W przypadku korzystania z systemu polecenia zapłaty dostawca usług płatniczych beneficjenta powinien przekazać dyspozycję pobrania środków w terminie uzgodnionym między beneficjentem a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w ustalonym terminie. Zważywszy na fakt, że krajowe infrastruktury płatnicze są zazwyczaj wysoce wydajne, państwa członkowskie powinny w stosownych przypadkach mieć możliwość utrzymania lub ustalenia przepisów określających termin wykonania krótszy niż jeden dzień roboczy, żeby zapobiec obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym.
- 28) Przepisy dotyczące wykonania pełnej kwoty płatności oraz terminu wykonania powinny stanowić dobrą praktykę, w przypadku gdy jeden z dostawców usług nie znajduje się we Wspólnocie.

- 29) Aby użytkownicy usług płatniczych mogli dokonać wyboru, muszą oni posiadać informacje na temat rzeczywistych kosztów i opłat związanych z usługami płatniczymi. Tym samym niedozwolone powinno być stosowanie nieprzejrzystych metod ustalania cen, ponieważ ogólnie uznanym faktem jest, że metody te sprawiają, że ustalenie rzeczywistej ceny usługi płatniczej jest niezmiernie trudne dla użytkownika. Zabroniona powinna być szczególnie praktyka polegająca na przyjmowaniu niekorzystnej dla użytkownika daty waluty.
- 30) Warunkiem sprawnego i skutecznego funkcjonowania systemu płatności jest zaufanie użytkownika do dostawcy usług płatniczych, który wykonuje transakcje płatnicze w sposób prawidłowy i w uzgodnionym terminie. Dostawca jest zwykle w stanie dokonać oceny rodzajów ryzyka związanego z transakcją płatniczą. To dostawca świadczy usługi płatnicze w ramach systemu płatności, podejmuje działania w celu odzyskania niewłaściwie przekazanych lub mylnie przypisanych środków i w większości przypadków podejmuje decyzję o pośrednikach uczestniczących w wykonywaniu transakcji. W obliczu powyższych argumentów w pełni zasadne jest, z wyjątkiem przypadków wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności, obarczenie dostawcy usług płatniczych odpowiedzialnością za wykonanie transakcji płatniczej, którą przyjął on od użytkownika, z wyjątkiem przypadków działania i zaniechania ze strony dostawcy usług płatniczych beneficjenta, za którego wybór odpowiada jedynie beneficjent. Aby jednak nie pozostawiać zlecniodawcy bez ochrony w mało prawdopodobnych okolicznościach, kiedy nie ma całkowitej pewności (*non liquet*), czy kwota płatności została należycie otrzymana przez dostawcę usług płatniczych beneficjenta, stosowny ciężar dowodu powinien spoczywać na dostawcy usług płatniczych zlecniodawcy. Co do zasady, można oczekiwać, że instytucja pośrednicząca (zwykle organ „neutralny”, taki jak bank centralny lub izba rozliczeniowa) przekazująca kwotę płatności od wysyłającego do otrzymującego dostawcy usług płatniczych, zachowa dane dotyczące rachunku i będzie w stanie je przedstawić, kiedy tylko pojawi się taka potrzeba. W każdym przypadku, gdy rachunek płatniczy otrzymującego dostawcy usług płatniczych został uznany kwotą płatności, beneficjent niezwłocznie ma prawo do roszczeń wobec swojego dostawcy usług płatniczych, jak jednoznacznie przewidziano w niniejszej dyrektywie (w związku z uznaniem jego rachunku).

- 30a) Dostawca usług płatniczych powinien przyjąć odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie płatności, w tym w szczególności pełną kwotę transakcji płatniczej i czas wykonania, oraz pełną odpowiedzialność za wszelkie uchybienia innych stron uczestniczących w kolejnych etapach łańcucha płatności aż do rachunku beneficjenta. W wyniku tej odpowiedzialności, w przypadku gdy rachunek dostawcy usług płatniczych beneficjenta nie zostanie uznany pełną kwotą, dostawca usług płatniczych zleceniodawcy powinien skorygować transakcję płatniczą lub bez zbędnej zwłoki zwrócić zleceniodawcy odnośną kwotę transakcji, bez uszczerbku dla wszelkich innych ewentualnych roszczeń, z którymi można wystąpić zgodnie z prawem krajowym. Niniejsza dyrektywa dotyczy jedynie zobowiązań umownych między użytkownikiem usług płatniczych a jego dostawcą usług płatniczych. Prawidłowe funkcjonowanie poleceń przelewu i innych usług płatniczych wymaga jednak od dostawców usług płatniczych i ich pośredników, takich jak podmioty zajmujące się przetwarzaniem płatności, posiadania umów, w ramach których uzgodnione są ich wzajemne prawa i obowiązki. Kwestie związane z odpowiedzialnością stanowią zasadniczą część tych ujednoliconych umów. Aby dostawcy usług płatniczych i pośrednicy biorący udział w transakcji płatniczej mogli na sobie wzajemnie polegać, niezbędna jest pewność prawna, że dostawca usług płatniczych nieponoszący odpowiedzialności otrzyma rekompensatę za poniesione straty lub kwoty zapłacone z tytułu odpowiedzialności. Dalsze prawa odwołań i szczegóły ich treści oraz sposób dochodzenia roszczeń od dostawcy usług płatniczych lub pośrednika w związku z wadliwie wykonaną transakcją płatniczą mogą być określone w ustaleniach umownych.
- 31) Dostawca usług płatniczych powinien mieć możliwość jednoznacznego określenia informacji wymaganych do prawidłowego wykonania zlecenia płatniczego. Z drugiej jednak strony państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości wprowadzania wymogu szczególnych identyfikatorów dla transakcji płatniczych, aby uniknąć rozdrobnienia i powstania zagrożenia dla procesu tworzenia zintegrowanych systemów płatności we Wspólnocie. Nie powinno to jednak uniemożliwić państwom członkowskim wprowadzenia wymogu, zgodnie z którym, dostawca usług płatniczych zleceniodawcy powinien działać z należytą starannością i sprawdzić, o ile jest to możliwe z technicznego punktu widzenia i nie wymaga wprowadzania zmian ręcznie, spójność jednoznacznego identyfikatora, a jeżeli stwierdzi się brak spójności jednoznacznego identyfikatora - odmówić wykonania zlecenia płatniczego i powiadomić o tym zleceniodawcę. Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych powinna ograniczać się do prawidłowego wykonania transakcji płatniczej zgodnie ze zleceniem płatniczym złożonym przez użytkownika takiej usługi.

- 32) Dla ułatwienia skutecznego zapobiegania nadużyciom i w celu zwalczania oszustw płatniczych na terytorium całej Wspólnoty należy przewidzieć skuteczną wymianę danych między dostawcami usług płatniczych, którym należy zezwolić na gromadzenie, przetwarzanie i wymianę danych osobowych osób zamieszanych w oszustwa płatnicze. Wszystkie wspomniane działania powinny być wykonywane zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.
- 33) Niezbędne jest zapewnienie skutecznego egzekwowania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Należy zatem ustanowić odpowiednie procedury, które umożliwią składanie skarg na dostawców usług płatniczych nieprzestrzegających tych przepisów, a także zagwarantują, by w stosownych przypadkach nakładane były proporcjonalne i odstraszające kary.
- 34) Bez uszczerbku dla prawa klientów do wniesienia skargi do sądu państwa członkowskie powinny zapewnić dostępny i racjonalny pod względem kosztów sposób rozstrzygania sporów między dostawcami usług płatniczych a konsumentami wynikających z praw i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Konwencja rzymska gwarantuje, że żadne warunki umowne dotyczące prawa właściwego nie mogą prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przewidzianej przepisami bezwzględnie obowiązującymi w państwie, w którym ma on miejsce zwykłego pobytu.
- 34a) Państwa członkowskie powinny określić, czy właściwe organy wyznaczone w celu udzielania zezwoleń instytucjom płatniczym mogą być również właściwymi organami w odniesieniu do skarg i pozasądowej procedury odszkodowawczej.
- 35) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących konsekwencji wynikających z odpowiedzialności za nieścisłości w wyrażaniu lub przekazywaniu oświadczeń woli.

- 36) W związku z koniecznością dokonania przeglądu skuteczności funkcjonowania niniejszej dyrektywy oraz monitorowania postępów w tworzeniu jednolitego rynku płatności, Komisja powinna mieć obowiązek sporządzenia sprawozdania trzy lata po upływie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy. Mając na względzie integrację usług finansowych w skali światowej oraz zharmonizowaną ochronę konsumentów i wykraczając poza skuteczne funkcjonowanie niniejszej dyrektywy, podczas jej przeglądu należy skupić się na możliwej potrzebie rozszerzenia zakresu jej zastosowanie na waluty państw niebędących członkami UE oraz na transakcje płatnicze, w których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terytorium Wspólnoty.
- 37) Należy uchylić dyrektywę 97/5/WE, ponieważ jej przepisy zostały całkowicie zmienione.
- 38) Niezbędne jest ustanowienie bardziej szczegółowych przepisów odnoszących się do użycia kart płatniczych w nieuczciwych zamiarach, którą to dziedzinę reguluje obecnie dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość oraz dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE. Wyżej wymienione dyrektywy powinny zatem zostać odpowiednio zmienione.
- 39) Ponieważ zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE instytucje finansowe nie podlegają zasadom mającym zastosowanie do instytucji kredytowych, należy podporządkować je tym samym wymogom, jakie obowiązują w stosunku do instytucji płatniczych, tak aby mogły one świadczyć usługi płatnicze na terytorium całej Wspólnoty. Dyrektywa 2006/48/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona.
- 39a) Ponieważ przekaz pieniężny jest w niniejszej dyrektywie określony jako usługa płatnicza wymagająca zezwolenia dla instytucji płatniczych lub rejestracji dla niektórych osób fizycznych lub prawnych korzystających z klauzuli przyznającej odstępstwo w pewnych okolicznościach określonych w niniejszej dyrektywie, należy odpowiednio zmienić dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.

- 40) W trosce o pewność prawną zasadne jest przyjęcie uzgodnień przejściowych, zgodnie z którymi osoby, które podjęły działalność jako instytucje płatnicze stosownie do przepisów prawa krajowego obowiązujących przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, będą mogły kontynuować tę działalność na terytorium danego państwa członkowskiego przez określony czas.
- 41) Ponieważ cel proponowanego działania, tj. utworzenie jednolitego rynku w sektorze usług płatniczych, nie może zostać osiągnięty w stopniu wystarczającym przez państwa członkowskie w związku z tym, że niezbędna jest do tego harmonizacja znaczącej liczby różnych przepisów istniejących obecnie w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- 42) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., zmienioną decyzją Rady 2006/512/WE z dnia 17 lipca 2006 r., ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.
- 43) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, Rada powinna zachęcać państwa członkowskie do sporządzania, na własne potrzeby i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie dokładny sposób będą przedstawiać zbieżność przepisów niniejszej dyrektywy z przepisami przyjętymi w ramach transpozycji, oraz podania ich do wiadomości publicznej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

Przedmiot, zakres zastosowania i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, zgodnie z którymi państwa członkowskie wyróżniają sześć następujących kategorii dostawców usług płatniczych:
 - a) instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE;
 - b) instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2000/46/WE;
 - c) instytucje świadczące zyro pocztowe uprawnione do świadczenia usług płatniczych zgodnie z prawem krajowym;
 - d) instytucje płatnicze w rozumieniu niniejszej dyrektywy;
 - da) Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne, gdy nie działają one w charakterze władz monetarnych lub innych organów publicznych;
 - db) państwa członkowskie lub ich władze regionalne lub lokalne, gdy nie działają one w charakterze organów publicznych.

2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również zasady dotyczące przejrzystości warunków i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych oraz dostawców usług płatniczych w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych jako stałego zajęcia lub działalności gospodarczej.
3. Skreślony.
- 3a. Skreślony.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do usług płatniczych na terytorium Wspólnoty. Z wyjątkiem art. 64a, przepisy tytułu III i IV niniejszej dyrektywy mają jednak zastosowanie jedynie wtedy, gdy zarówno dostawca usług płatniczych zlecniodawcy, jak i dostawca usług płatniczych beneficjenta, lub też jedyny dostawca usług płatniczych w transakcji płatniczej, znajdują się na terytorium Wspólnoty.
2. Przepisy tytułu III i IV niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do usług płatniczych dokonywanych w euro lub jakiegokolwiek innej oficjalnej walucie jednego z państw członkowskich.
3. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do tych instytucji, o których mowa w art. 2, z wyjątkiem tiret pierwszego i drugiego, dyrektywy 2006/48/WE.

Artykuł 3

Działalność wyłączona z zakresu zastosowania dyrektywy

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie gotówką bezpośrednio od zleceniodawcy do beneficjenta bez udziału pośredników;
- aa) transakcji płatniczych od zleceniodawcy do beneficjenta za pośrednictwem agenta handlowego uprawnionego do prowadzenia negocjacji lub zawierania transakcji sprzedaży lub zakupu towarów lub świadczenia usług w imieniu zleceniodawcy lub beneficjenta;
- b) wykonywanego zawodowo fizycznego transportu banknotów i monet, łącznie z ich zbieraniem, przetwarzaniem i dostarczaniem;
- c) transakcji płatniczych polegających na niewykonywanym zawodowo zbieraniu i dostarczaniu gotówki w ramach działalności niezarobkowej lub charytatywnej;
- d) usług, w ramach których gotówka dostarczana jest zleceniodawcy przez beneficjenta jako część transakcji płatniczej na wyraźne żądanie użytkownika usług płatniczych tuż przed wykonaniem transakcji płatniczej polegającej na uiszczeniu płatności za zakup towarów lub usług;
- e) transakcji wymiany walutowej, to znaczy operacji zamiany gotówki na gotówkę, w przypadku których środki nie są przechowywane na rachunku płatniczym;
- f) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów wystawionych na dostawcę usług płatniczych w celu przekazania środków do dyspozycji beneficjenta:
 - (i) чеки papierowe zgodne z konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r. przewidującą jednolite prawo czekowe;

- (ii) czek papierowy podobny do tych, o których mowa w ppkt (i), które podlegają przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z 1931 r.;
- (iii) weksle trasowane w postaci papierowej zgodnie z konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r., która przewiduje jednolite prawo w zakresie weksli i weksli własnych;
- (iv) vouchery w postaci papierowej;
- (v) czek podróżny w postaci papierowej;
- (vi) weksle własne w postaci papierowej;
- (vii) przekazy pocztowe w postaci papierowej określone przez Powszechny Związek Pocztowy;
- g) transakcje płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych między agentami rozrachunkowymi, partnerami centralnymi (CCP), izbami rozliczeniowymi lub bankami centralnymi a innymi osobami korzystającymi z systemu i dostawcami usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 23;
- ga) transakcje płatniczych związanych z obsługą papierów wartościowych i wynikających z nich praw, włącznie z dywidendami, podziałem dochodu i podziałem innych środków, lub wykupem lub sprzedażą, dokonywaną przez osoby, o których mowa w lit. g), lub przez firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe, fundusze inwestycyjne lub podmioty zarządzające świadczące usługi inwestycyjne oraz wszelkie inne podmioty, którym wolno dysponować instrumentami finansowymi;
- h) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jednak bez wchodzenia na jakimkolwiek etapie w posiadanie przekazywanych środków, włączając w to przetwarzanie i przechowywanie danych, usługi powiernicze i ochrony prywatności, uwierzytelnianie danych i podmiotów, dostarczanie sieci informatycznych i komunikacyjnych, dostarczanie i konserwację terminali i urządzeń do wykonywania usług płatniczych;

- i) usług opartych na instrumentach, które można wykorzystywać w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w pomieszczeniach wykorzystywanych przez wydawcę lub na podstawie umowy handlowej z wydawcą w ramach ograniczonej sieci dostawców usług lub w odniesieniu do ograniczonego asortymentu towarów lub usług;
- j) transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu wszelkich urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, w ramach których nabywane towary lub usługi dostarczane są do urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego i mają być wykorzystywane za pośrednictwem tego urządzenia, pod warunkiem że operator systemu telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego nie działa jedynie jako pośrednik między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą towarów i usług;
- k) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami usług płatniczych na własny rachunek oraz między agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;
- l) transakcji płatniczych przeprowadzanych pomiędzy przedsiębiorstwem dominującym a jego spółką zależną lub pomiędzy spółkami zależnymi tego samego przedsiębiorstwa dominującego, bez udziału pośrednika, przez dostawcę usług płatniczych innego niż przedsiębiorstwo należące do tej samej grupy;
- m) usług wypłacania gotówki za pośrednictwem bankomatów, świadczonych przez dostawców, którzy działają w imieniu co najmniej jednego wydawcy kart i którzy nie są stroną umowy ramowej z klientem wypłacającym gotówkę z rachunku płatniczego, pod warunkiem że dostawcy ci nie świadczą innych usług płatniczych wymienionych w załączniku.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „*macierzyste państwo członkowskie*” oznacza dowolne z poniższych:
 - (i) skreślony.

- (ii) państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa dostawcy usług płatniczych; lub
 - (iii) w przypadku gdy dostawca usług płatniczych zgodnie z mającym do niego zastosowanie prawem krajowym nie posiada siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego siedziba rzeczywista;
- 2) „*goszczące państwo członkowskie*” oznacza państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca usług płatniczych ma swój oddział lub agenta lub w którym świadczy usługi płatnicze;
- 2a) „*usługa płatnicza*” oznacza jeden z rodzajów działalności gospodarczej wymienionych w załączniku;
- 2b) „*instytucje płatnicze*” oznaczają osoby prawne, którym zgodnie z art. 6 niniejszej dyrektywy udzielono zezwolenia na świadczenie i wykonywanie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty;
- 2c) „*transakcja płatnicza*” oznacza działanie rozpoczęte przez zleceniodawcę lub beneficjenta, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków, niezależnie od rodzaju podstawowych zobowiązań między zleceniodawcą a beneficjentem;
- 3) „*system płatności*” oznacza system transferu środków oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych;
- 3a) skreślony;
- 4) „*zleceniodawca*” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem rachunku płatniczego i zezwala na zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osoba fizyczna lub prawna, która składa zlecenie wykonania transakcji płatniczej;
- 5) „*beneficjent*” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;

- 5a) „dostawca usług płatniczych” oznacza przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy, oraz osoby prawne i fizyczne korzystające z odstępstwa zgodnie z art. 21 niniejszej dyrektywy;
- 6) „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usług płatniczych w charakterze zleceniodawcy lub beneficjenta, lub obu łącznie;
- 6a) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z jej działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową;
- 6b) „umowa ramowa” oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonanie indywidualnych i kolejnych transakcji płatniczych w przyszłości i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;
- 6c) „usługa przekazu pieniężnego” oznacza usługę płatniczą, która umożliwia, bez tworzenia rachunku płatniczego w imieniu zleceniodawcy lub beneficjenta, odbiór środków od zleceniodawcy wyłącznie do celów przekazania odpowiedniej kwoty beneficjentowi lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu beneficjenta lub odbiór takich środków w imieniu beneficjenta i ich udostępnienie beneficjentowi;
- 7) „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu jednego lub większej liczby użytkowników usług płatniczych wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;
- 7a) skreślony
- 8) „środki” oznaczają banknoty i monety, zapis księgowy i pieniądz elektroniczny zgodnie z dyrektywą 2000/46/WE;

- 9) skreślony
- 10) „*zlecenie płatnicze*” oznacza każdą dyspozycję wykonania transakcji płatniczej, którą zlecniodawca lub beneficjent wydają swojemu dostawcy usług płatniczych;
- 11) „*data waluty*” oznacza czas odniesienia stosowany przez dostawcę usług płatniczych do naliczenia odsetek od środków, którymi obciążono lub uznano rachunek płatniczy;
- 12) „*walutowy kurs odniesienia*” oznacza kurs walutowy służący za podstawę do przeliczania każdej waluty, który jest udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzi z publicznie dostępnego źródła;
- 13) „*autoryzacja*” oznacza procedurę pozwalającą dostawcy usług płatniczych na sprawdzenie wykorzystania konkretnego instrumentu płatności, w tym jego indywidualnych zabezpieczeń;
- 14) „*stopa procentowa odniesienia*” oznacza stopę procentową służącą za podstawę do obliczania wszelkich stosowanych odsetek i pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, które może być zweryfikowane przez obydwie strony umowy o usługę płatniczą;
- 15) „*jednoznaczny identyfikator*” oznacza kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę usług płatniczych użytkownikowi usług płatniczych, którą użytkownik usług płatniczych zobowiązany jest dostarczyć w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika usług płatniczych lub jego rachunku płatniczego;
- 16) „*agent*” oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych;
- 17) „*instrument płatności*” oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych zbiór procedur, z których korzysta użytkownik usług płatniczych w celu zainicjowania zlecenia płatniczego;

17a) skreślony

18) „*środki porozumiewania się na odległość*” odnoszą się do wszelkich środków, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą i które nie wymagają jednoczesnej fizycznej obecności dostawcy usług płatniczych i użytkownika usług płatniczych;

19) „*trwały nośnik informacji*” oznacza dowolny instrument umożliwiający użytkownikowi usług płatniczych przechowywanie informacji adresowanych osobiście do niego w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;

19a) „*mikroprzedsiębiorstwo*” oznacza przedsiębiorstwo, które w momencie zawarcia umowy o usługę płatniczą jest przedsiębiorstwem zgodnie z definicją zawartą w art. 1 i art. 2 ust. 1 i 3 tytułu I załącznika do zalecenia 2003/361/WE w wersji z dnia 6 maja 2003 r.;

19b) skreślony

20) „*dzień roboczy*” oznacza dzień, w którym stosowny dostawca usług płatniczych zleceniodawcy lub dostawca usług płatniczych beneficjenta uczestniczący w wykonaniu transakcji płatniczej prowadzi działalność wymaganą do wykonania transakcji płatniczej;

21) „*polecenie zapłaty*” oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego zleceniodawcy, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez beneficjenta na podstawie zgody udzielonej przez zleceniodawcę beneficjentowi, dostawcy usług płatniczych beneficjenta lub dostawcy usług płatniczych zleceniodawcy;

- 22) „*oddział*” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba rzeczywista, które jest częścią instytucji płatniczej, które nie ma osobowości prawnej i które bezpośrednio przeprowadza niektóre lub wszystkie transakcje związane z działalnością instytucji płatniczej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w tym samym państwie członkowskim przez instytucję płatniczą posiadającą siedzibę rzeczywistą w innym państwie członkowskim uznaje się za pojedynczy oddział;
- 23) „*grupa*” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego spółek zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub jego spółki zależne mają udział, jak również przedsiębiorstw powiązanych ze sobą w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG.

TYTUŁ II

Dostawcy usług płatniczych

Rozdział 1

Instytucje płatnicze

SEKCJA 1

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie zezwolenia

W celu uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej należy złożyć wniosek do właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego, załączając:

- a) program działalności określający w szczególności rodzaj planowanych usług płatniczych;
- b) biznesplan zawierający prognozę budżetu na trzy pierwsze lata budżetowe, który wykazuje, że wnioskodawca będzie w stanie zastosować odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury niezbędne do rzetelnego prowadzenia działalności;
- ba) dokumentację potwierdzającą, że dana instytucja płatnicza dysponuje kwotą kapitału założycielskiego wymienioną w art. 5b;
- bb) w przypadku instytucji wymienionych w art. 5d ust. 1 akapit pierwszy – opis środków przedsięwziętych w celu ochrony środków należących do użytkowników usług płatniczych zgodnie z art. 5d;

- c) opis rozwiązań w zakresie zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur administracyjnych, procedur dotyczących zarządzania ryzykiem i procedur księgowych stosowanych przez wnioskodawcę, który wykazuje że te rozwiązania w zakresie zarządzania, mechanizmy kontroli i procedury są proporcjonalne, właściwe, rzetelne i adekwatne;
- d) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej ustanowionych przez wnioskodawcę w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE i rozporządzeniem 1781/2006/WE;
- e) skreślony.
- f) opis struktury organizacyjnej wnioskodawcy, w tym w stosownych przypadkach opis planowanego korzystania z usług oddziałów i agentów oraz opis rozwiązań w zakresie outsourcingu, jak również opis udziału wnioskodawcy w krajowym lub międzynarodowym systemie płatności;
- fa) skreślony.
- g) tożsamość osób, które są bezpośrednimi lub pośrednimi akcjonariuszami lub udziałowcami wnioskodawcy posiadającymi znaczny pakiet akcji lub udziałów w rozumieniu art. 4 ust. 11 dyrektywy 2006/48/WE oraz wielkość należącego do nich pakietu akcji lub udziałów, a także dokumentację potwierdzającą, że osoby te posiadają wystarczające kwalifikacje, mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą;
- h) skreślony.
- i) tożsamość osób pełniących funkcje kierownicze i osób odpowiedzialnych za zarządzanie instytucją płatniczą oraz, w stosownych przypadkach, osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością instytucji płatniczej w zakresie usług płatniczych, jak również dokumentację potwierdzającą, że osoby te cieszą się dobrą opinią oraz posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie świadczenia usług płatniczych, zgodnie z przepisami określonymi przez macierzyste państwo członkowskie instytucji płatniczej;

- ia) w stosownych przypadkach – tożsamość biegłych rewidentów i firm audytorskich zgodnie z definicjami w dyrektywie 2006/43/WE;
- j) status prawny i akt założycielski wnioskodawcy;
- k) adres siedziby rzeczywistej.

Do celów ust. 1 lit. bb), c) i f) wnioskodawca dostarcza opis przyjętych przez siebie rozwiązań w zakresie audytu i ustaleń organizacyjnych, które pozwalają mu podjąć wszelkie stosowne kroki dla ochrony interesów jego użytkowników oraz dla zapewnienia ciągłości świadczenia usług płatniczych i ich wiarygodności.

Artykuł 5a *Fundusze własne*

1. Fundusze własne instytucji płatniczej, określone w art. 57-61 oraz art. 63, 64 i 66 dyrektywy 2006/48/WE, nie mogą być niższe od wyższej z kwot, o których mowa w art. 5b i 5c.
2. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki w celu przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych, w przypadku gdy instytucja płatnicza należy do tej samej grupy co inna instytucja płatnicza, instytucja kredytowa, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe. Niniejszy przepis stosuje się odpowiednio w przypadkach gdy instytucja płatnicza ma charakter mieszany i prowadzi rodzaje działalności inne niż wymienione w załączniku.
3. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 69 dyrektywy 2006/48/WE, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu art. 5c do instytucji płatniczych, które są objęte skonsolidowanym nadzorem dominującej instytucji kredytowej na mocy dyrektywy 2006/48/WE.

Artykuł 5b
Kapitał założycielski

W momencie udzielania zezwolenia państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania kapitału założycielskiego złożonego z elementów określonych w art. 57 lit. a) i b) dyrektywy 2006/48/WE w następującej wysokości:

- a) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie rodzaje działalności wymienione w pkt 7 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 20 000 EUR;
- b) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którykolwiek z rodzajów działalności wymienionych w pkt 8 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 50 000 EUR;
- c) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którykolwiek z rodzajów działalności wymienionych w pkt 1, 2, 3, 4 i 5 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 125 000 EUR.

Artykuł 5c
Kapitał bieżący

1. Niezależnie od minimalnych wymogów kapitałowych określonych w art. 5b, państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z jedną z trzech następujących metod, którą określają właściwe organy, zgodnie z ustawodawstwem krajowym:

Metoda A

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej 10% jej stałych kosztów ogólnych z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji płatniczej zaszły istotne zmiany. Jeżeli w dniu dokonywania obliczenia przedsiębiorstwo nie ukończyło jeszcze pełnego roku działalności, wymagana kwota wynosi 10% odpowiednich stałych kosztów ogólnych prognozowanych w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu.

Metoda B

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej sumie następujących elementów pomnożonych przez współczynnik korygujący k , określony w ust. 2 poniżej, gdzie wielkość płatności (PV) stanowi jedną dwunastą całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez instytucję płatniczą w poprzednim roku:

- a) 4,0% części PV do 5 mln EUR
plus
- b) 2,5% części PV powyżej 5 mln EUR do 10 mln EUR
plus
- c) 1% części PV powyżej 10 mln EUR do 100 mln EUR
plus
- d) 0,5% części PV powyżej 100 mln EUR do 250 mln EUR
plus
- e) 0,25% części PV powyżej 250 mln EUR.

Metoda C

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej stosownemu wskaźnikowi określone w lit. a) poniżej pomnożonemu przez współczynnik mnożenia, określony w lit. b) poniżej, i ponownie pomnożonemu przez współczynnik korygujący k, określony w ust. 2 poniżej:

a) stosowny wskaźnik jest sumą następujących elementów

- dochodów z odsetek;
- kosztów odsetek;
- otrzymanych prowizji i opłat; oraz
- innych dochodów operacyjnych.

Każdy element sumy uwzględnia się z jego znakiem dodatnim lub ujemnym.

Przy obliczaniu stosownego wskaźnika nie można uwzględniać dochodów ujętych w ramach pozycji nadzwyczajnych lub nieregularnych. Wydatki na usługi świadczone w ramach outsourcingu przez strony trzecie mogą obniżyć stosowny wskaźnik, jeżeli wydatki ponoszone są przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi na mocy tej dyrektywy. Stosowny wskaźnik obliczany jest na podstawie obserwacji z ostatnich dwunastu miesięcy pod koniec roku obrachunkowego. Stosowny wskaźnik obliczany jest dla poprzedniego roku obrachunkowego. Niemniej jednak kapitał bieżący obliczony według tej metody nie jest niższy od 80% średniej z ostatnich trzech lat obrachunkowych dla stosownego wskaźnika. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, można wykorzystać dane szacunkowe przedsiębiorstwa.

b) Współczynnik mnożenia wynosi:

- (i) 10% części stosownego wskaźnika do 2,5 mln EUR,
- (ii) 8% części stosownego wskaźnika od 2,5 mln EUR do 5 mln EUR,
- (iii) 6% części stosownego wskaźnika od 5 mln EUR do 25 mln EUR,
- (iv) 3% części stosownego wskaźnika od 25 mln EUR do 50 mln EUR,
- (v) 1,5% części stosownego powyżej 50 mln EUR.

2. Współczynnik korygujący k stosowany w metodach B i C wynosi:

- a) 0,5, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie rodzaje działalności wymienione w pkt 7 załącznika;
- b) 0,8, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którykolwiek z rodzajów działalności wymienionych w pkt 8 załącznika;
- c) 1,0, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którykolwiek z rodzajów działalności wymienionych w pkt 1, 2, 3, 4 i 5 załącznika.

3. Stosując przepisy ust. 1, właściwe organy mogą, na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej, zażądać od instytucji płatniczej posiadania kwoty do 20% wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1, lub zezwolić instytucji płatniczej na posiadanie kwoty do 20% niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1.

Artykuł 5d
Wymogi ochronne

1. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od instytucji płatniczej świadczącej którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w załączniku i jednocześnie prowadzącej inne rodzaje działalności gospodarczej na mocy art. 10 ust. 1 lit. d), by chroniła ona środki pieniężne otrzymane od użytkowników usług płatniczych lub za pośrednictwem innego dostawcy usług płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczych, w jeden z następujących sposobów:
 - a) nie są one w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi jakiejkolwiek osoby fizycznej lub prawnej niebędącej użytkownikiem usług płatniczych, w którego imieniu te środki są przechowywane oraz, jeżeli nadal przechowywane są przez instytucję płatniczą, lecz nie zostały jeszcze dostarczone beneficjentowi lub przekazane innemu dostawcy usług płatniczych do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków, zostają złożone na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej lub zainwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, określone przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego;
 - b) są chronione zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich w interesie tych użytkowników usług płatniczych przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej, szczególnie w przypadku niewypłacalności;

lub

objęte są polisą ubezpieczeniową lub inną porównywalną gwarancją wydaną przez firmę ubezpieczeniową lub instytucję kredytową, która nie należy do tej samej grupy co dana instytucja płatnicza, na kwotę równoważną tej, która byłaby wydzielona w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub innej porównywalnej gwarancji, płatną w przypadku niemożności wypełnienia przez instytucję płatniczą swoich zobowiązań finansowych.

2. Jeżeli instytucja płatnicza ma obowiązek chronić środki pieniężne na mocy ust. 1 i część środków, o których mowa w ust. 1, jest wykorzystywana do celów przyszłych transakcji płatniczych, a pozostała kwota do usług niebędących usługami płatniczymi, ta część środków, która została otrzymana do celów przyszłych transakcji płatniczych, również podlega obowiązkom na mocy ust. 1. W przypadku gdy taka część jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom płatniczym na stosowanie przepisów niniejszego ustępu na podstawie reprezentatywnej kwoty uznanej za wykorzystaną do celów usług płatniczych, pod warunkiem że taką reprezentatywną kwotę można w sposób rozsądny oszacować na podstawie dotychczasowych danych historycznych w sposób satysfakcjonujący właściwe organy.
3. Państwa członkowskie lub właściwe organy mogą wymagać od instytucji płatniczych, które nie prowadzą innych rodzajów działalności niż świadczenie usług płatniczych na mocy art. 10 ust. 1 lit. d), by spełniały one również wymogi ochronne określone w ust. 1.
4. Państwa członkowskie lub właściwe organy mogą również ograniczyć takie wymogi ochronne do środków pieniężnych tych użytkowników usług płatniczych, których indywidualne środki przekraczają próg 600 EUR.

Artykuł 6

Udzielanie zezwolenia

- 1. Przed rozpoczęciem świadczenia usług płatniczych przez przedsiębiorstwa inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a)-c) i da)-db), i inne niż osoby fizyczne i prawne korzystające z odstępstwa na mocy art. 21, które zamierzają świadczyć takie usługi, państwa członkowskie nakładają na nie wymóg uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej. Zezwolenia takiego udziela się wyłącznie osobom prawnym mającym siedzibę w danym państwie członkowskim.

1. Zezwolenia udziela się, jeżeli informacje i dokumentacja załączone do wniosku są zgodne z wszystkimi wymogami ustanowionymi w art. 5 i jeżeli właściwe organy przychylnie ocenia wniosek po jego rozpatrzeniu. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy mogą w stosownych przypadkach przeprowadzić konsultacje z krajowym bankiem centralnym lub innymi stosownymi organami publicznymi.
- 1a. Siedziba rzeczywista instytucja płatniczej posiadającej z mocy prawa krajowego jej macierzystego państwa członkowskiego siedzibę statutową, mieści się w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba statutowa.
2. Właściwe organy udzielają zezwolenia jedynie wtedy, gdy, uwzględniając potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, instytucja płatnicza posiada solidne rozwiązania w zakresie zarządzania jej działalnością związaną z usługami płatniczymi, w tym jasną strukturę organizacyjną ze ściśle określonym, przejrzystym i spójnym podziałem odpowiedzialności, skuteczne procesy identyfikowania, zarządzania, monitorowania i zawiadamiania o ryzyku, na które instytucja jest lub może być narażona, oraz adekwatne mechanizmy kontroli wewnętrznej, w tym rzetelne procedury administracyjne i księgowe; te rozwiązania, procedury i mechanizmy powinny być wszechstronne i proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych świadczonych przez instytucję płatniczą.
- 2 -a. W przypadku gdy instytucja płatnicza świadczy którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w załączniku i jednocześnie prowadzi inny rodzaj działalności, właściwe organy mogą zażądać ustanowienia odrębnego podmiotu zajmującego się działalnością w zakresie usług płatniczych, jeżeli działalność instytucji płatniczej niebędąca usługami płatniczymi narusza stabilność finansową instytucji płatniczej lub zdolność monitorowania przez właściwe organy wypełniania przez instytucję płatniczą wszystkich zobowiązań ustanowionych niniejszą dyrektywą, bądź też grozi takim naruszeniem.
- 2a. Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia, jeśli mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą uznają, że kwalifikacje akcjonariuszy lub udziałowców posiadających znaczący udział kapitałowy nie są wystarczające.

- 2b. W przypadku bliskich powiązań określonych w art. 4 ust. 46 dyrektywy 2006/48/WE między instytucją płatniczą i innymi osobami fizycznymi lub prawnymi właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nich funkcji nadzorczych.
- 2c. Właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą instytucja płatnicza ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nie funkcji nadzorczych.
3. Zezwolenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich i pozwala danej instytucji płatniczej na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty w ramach swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości, pod warunkiem, że takie usługi są objęte zezwoleniem.

Artykuł 7

Powiadamianie o decyzji w sprawie wniosku

Właściwy organ powiadamia wnioskodawcę o pozytywnym rozpatrzeniu lub odrzuceniu wniosku w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku, lub w przypadku gdy wniosek jest niekompletny – w terminie trzech miesięcy od daty uzupełnienia wniosku o wszystkie informacje niezbędne do podjęcia decyzji.

W przypadku odmowy udzielenia zezwolenia należy podać uzasadnienie.

Artykuł 7a

Cofnięcie zezwolenia

1. Właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej jedynie w przypadku gdy ta instytucja:

- a) nie skorzysta z zezwolenia w terminie 12 miesięcy, wyraźnie zrezygnuje z zezwolenia lub przestanie prowadzić działalność przez okres dłuższy niż sześć miesięcy, jeżeli państwo członkowskie nie ustanowiło przepisu przewidującego utratę ważności zezwolenia w takich przypadkach; lub
 - b) otrzymała zezwolenie posługując się fałszywymi oświadczeniami lub w inny niezgodny z prawem sposób; lub
 - c) przestała spełniać warunki udzielenia zezwolenia; lub
 - d) kontynuując swoją działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności; lub
 - e) znajduje się w innej sytuacji, w której prawo krajowe przewiduje cofnięcie zezwolenia.
2. W przypadku cofnięcia zezwolenia należy podać uzasadnienie i powiadomić o nim zainteresowanych.
3. Cofnięcie zezwolenia podawane jest do wiadomości publicznej. Może również zostać zakomunikowane zainteresowanym stronom przez właściwy organ.

Artykuł 8

Rejestracja

Państwa członkowskie ustanawiają publiczny rejestr wszystkich posiadających zezwolenie instytucji płatniczych, ich oddziałów i agentów, a także wszystkich osób fizycznych i prawnych, ich oddziałów i agentów, którym przyznano odstępstwo zgodnie z art. 21, oraz instytucji wymienionych w art. 2 ust. 3, które na mocy prawa krajowego są uprawnione do świadczenia usług płatniczych. Wpisywane są one do rejestru macierzystego państwa członkowskiego.

W rejestrze tym wyszczególnione są usługi płatnicze, które stanowią podstawę uzyskania zezwolenia przez instytucję płatniczą lub podstawę rejestracji osoby fizycznej lub prawnej. W ramach rejestru oddzielnie prowadzony jest wykaz posiadających zezwolenie instytucji płatniczych, a oddzielnie – wykaz osób fizycznych i prawnych, które zarejestrowano zgodnie z art. 21. Rejestr jest udostępniany do publicznego wglądu, jest dostępny na stronach internetowych i regularnie uaktualniany.

Artykuł 9

Utrzymanie zezwolenia

Instytucja płatnicza powiadamia bez zbędnej zwłoki właściwy organ jej macierzystego państwa członkowskiego o każdej zmianie mającej wpływ na dokładność informacji i dokumentacji potwierdzającej, o których mowa w art. 5.

Artykuł 9a

Rachunkowość i badanie ustawowe

1. Do instytucji płatniczych mają zastosowanie *mutatis mutandis* czwarta dyrektywa Rady 78/660/EWG oraz, w stosownych przypadkach, siódma dyrektywa Rady 83/349/EWG, dyrektywa 86/635/EWG i rozporządzenie (WE) 1606/2002.
2. O ile nie przewidziano zwolnienia na mocy dyrektywy 78/660/EWG i, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG, roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe instytucji płatniczych badane są przez biegłych rewidentów lub firmy audytorskie w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE.

3. Do celów nadzorczych państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych przedstawienia oddzielnych informacji rachunkowych dotyczących usług płatniczych wymienionych w załączniku oraz działań określonych w art. 10 ust. 1, które są przedmiotem sprawozdania z badania. Sprawozdanie to przygotowują, w odpowiednich przypadkach, biegli rewidenci lub firma audytorska.
4. Obowiązki ustanowione w art. 53 dyrektywy 2006/48/WE mają zastosowanie *mutatis mutandis* do biegłych rewidentów lub firm audytorskich instytucji płatniczych w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych.

Artykuł 10

Rodzaje działalności

1. Oprócz świadczenia usług płatniczych, wymienionych w załączniku, instytucje płatnicze są uprawnione do prowadzenia następujących rodzajów działalności:
 - a) skreślona
 - b) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług dodatkowych, takich jak: zapewnianie wykonania transakcji płatniczych, usługi wymiany walut, działalność polegająca na świadczeniu usługi bezpiecznego przechowywania, a także przechowywanie i przetwarzanie danych;
 - c) obsługi systemów płatności, bez uszczerbku dla art. 23;
 - d) działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych, z uwzględnieniem obowiązującego prawa wspólnotowego i krajowego.

2. Jeżeli instytucje płatnicze zajmują się świadczeniem usług płatniczych na mocy ust. 1 lit. a), mogą one tylko prowadzić rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do transakcji płatniczych; wszelkie środki otrzymywane przez instytucje płatnicze od użytkowników usług płatniczych na świadczenie usług płatniczych nie stanowią depozytu ani innych podlegających zwrotowi środków w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE, ani też pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 2000/46/WE.
- 2a. Instytucje płatnicze mogą udzielać kredytów związanych z usługami płatniczymi, o których mowa w pkt 4, 5 lub 8 załącznika, jedynie pod warunkiem spełnienia następujących wymogów:
- a) kredyt ma charakter pomocniczy i udzielany jest wyłącznie w związku z wykonaniem transakcji; i
 - b) niezależnie od krajowych zasad udzielania kredytów za pośrednictwem kart kredytowych, kredyt udzielony w związku z płatnością i zrealizowany zgodnie z art. 6 ust. 3 i art. 20 jest spłacany w krótkim terminie, który w żadnym wypadku nie przekracza dwunastu miesięcy; i
 - c) kredyt taki nie jest udzielany ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej; i
 - d) fundusze własne instytucji płatniczej są w każdym momencie adekwatne do całkowitej kwoty udzielonego kredytu, w stopniu zadowalającym organ nadzorczy.
- 2b. Instytucje płatnicze nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE.

3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 87/102/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego aspektów niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą w odniesieniu do warunków udzielania kredytów konsumentom, zgodnie z prawem wspólnotowym.

SEKCJA 2

POZOSTAŁE WYMOGI

Artykuł 11

Korzystanie z usług agentów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu

1. Jeśli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta, przekazuje ona do wiadomości właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego następujące informacje:
 - a) nazwę i adres agenta;
 - b) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będą korzystali agenci w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE;
 - c) skreślona
 - d) tożsamość dyrektorów i osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem, z którego usług wnioskodawca będzie korzystał w ramach świadczenia usług płatniczych, a także dokumentację potwierdzającą, że są właściwymi osobami.
- 1a. Po otrzymaniu informacji zgodnie z ust. 1 lit. a)-d) właściwe organy mogą wpisać agenta do rejestru ustanowionego na podstawie art. 8.
- 1b. Przed wpisaniem agenta do rejestru właściwe organy mogą, jeśli uznają, że dostarczone im informacje są nieprawidłowe, podjąć dalsze działania w celu sprawdzenia tych informacji.

- 1c. Jeżeli po przeprowadzeniu tych działań właściwe organy nie mają wystarczającej pewności co do prawidłowości informacji dostarczonych im na podstawie ust. 1 lit. a)-d), odmawiają wpisania agenta do rejestru ustanowionego na podstawie art. 8.
- 1d. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza kontynuować działalność w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie agenta, musi ona wypełnić procedury określone w art. 20. W tym przypadku, zanim możliwe będzie zarejestrowanie agenta na mocy niniejszego artykułu właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego muszą poinformować właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego o zamiarze zarejestrowania agenta oraz wziąć pod uwagę ich opinię.
- 1e. Jeżeli właściwe organy proponowanego goszczącego państwa członkowskiego mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z zamierzonym zaangażowaniem agenta lub założeniem oddziału, jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu dyrektywy 2005/60/WE lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, albo że zaangażowanie takiego agenta lub założenie takiego oddziału mogłoby zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informują o tym właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego, które mogą odmówić zarejestrowania agenta lub oddziału, lub jeżeli agent lub oddział zostali już wpisani do rejestru – usunąć stosowny wpis.
2. Jeśli instytucja płatnicza zamierza zlecić wykonywanie niektórych funkcji operacyjnych usług płatniczych w ramach outsourcingu, powiadamia o tym właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego. Ważne funkcje operacyjne zlecane podmiotom świadczącym usługi w ramach outsourcingu nie może być wykonywane w sposób naruszający w poważnym stopniu jakość kontroli wewnętrznej oraz zdolność właściwych organów do monitorowania zgodności działalności instytucji płatniczej ze wszystkimi zobowiązaniami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Do celów akapitu drugiego funkcję operacyjną uznaje się za ważną, jeśli błąd lub niepowodzenie w jej wykonaniu zagrażałyby w poważnym stopniu ciągłości wypełniania przez instytucję płatniczą wymogów zezwolenia, o udzielenie którego złożyła wniosek na mocy niniejszego tytułu, lub innych zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy lub też zagrażałyby jej wynikom finansowym, lub też rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych.

Państwa członkowskie czuwają nad tym, by zlecając w ramach outsourcingu ważne funkcje operacyjne, instytucje płatnicze spełniały następujące warunki:

- a) outsourcing nie może oznaczać delegowania przez kierownictwo wyższego szczebla swoich obowiązków;
 - b) stosunek i zobowiązania instytucji płatniczej wobec jej użytkowników usług płatniczych na mocy niniejszej dyrektywy, nie mogą ulec zmianie;
 - c) warunki, jakie musi spełnić instytucja płatnicza, aby otrzymać i zachować zezwolenie zgodnie z niniejszym tytułem nie mogą zostać naruszone;
 - d) żaden z innych warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia instytucji płatniczej, nie może przestać obowiązywać ani ulec zmianie.
3. Instytucje płatnicze dbają o to, aby agenci lub oddziały działające w ich imieniu odpowiednio poinformowały o tym fakcie użytkowników usług płatniczych.

SEKCJA 2

POZOSTAŁE WYMOGI

Artykuł 12

Odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby instytucje płatnicze powierzające wykonywanie funkcji operacyjnych stronom trzecim podejmowały stosowne kroki w celu zagwarantowania, że wymogi niniejszej dyrektywy zostaną spełnione.
2. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te ponoszą pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub wszelkich agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.

Artykuł 13

Prowadzenie rejestrów

Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg prowadzenia wszystkich stosownych rejestrów do celów niniejszego tytułu przez co najmniej pięć lat, bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/60/WE lub innych stosownych przepisów wspólnotowych lub krajowych.

Artykuł 14

Lokalizacja siedziby rzeczywistej

Skreślony.

SEKCJA 3

WŁAŚCIWE ORGANY I NADZÓR

Artykuł 15

Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają jako organy właściwe do udzielania zezwoleń i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami płatniczymi, które wykonują obowiązki przewidziane w niniejszym tytule, organy publiczne albo instytucje uznane przez prawo krajowe lub organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu przez prawo krajowe, w tym krajowe banki centralne.

Wyznacza się takie organy, które gwarantują niezależność od podmiotów gospodarczych i uniknięcie konfliktu interesów. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego, nie mogą nimi być instytucje płatnicze, instytucje kredytowe, instytucje pieniądza elektronicznego ani też instytucje świadczące żyro pocztowe.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoim wyborze.
2. Państwa członkowskie dbają o to, aby wyznaczone zgodnie z ust. 1 właściwe organy posiadały wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków.
3. Jeśli na terytorium państwa członkowskiego jest więcej niż jeden organ właściwy do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu, państwa członkowskie dbają o to, aby organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający im skuteczne wykonywanie ich odnośnych obowiązków. Ten sam przepis ma zastosowanie w przypadkach, gdy organy właściwe do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu nie są właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi.
4. Za wykonanie zadań właściwych organów wyznaczonych na mocy ust. 1 odpowiadają właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.

5. Przepisy ust. 1 nie oznaczają, że właściwe organy mają obowiązek nadzorować działalność gospodarczą instytucji płatniczych inną niż świadczenie usług płatniczych wymienionych w załączniku i działania wymienione w art. 10 ust. 1 lit. b).

Artykuł 16
Stały nadzór

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby przeprowadzane przez właściwe organy kontrole mające na celu sprawdzanie ciągłości zgodności z przepisami niniejszego tytułu były proporcjonalne, wystarczające i adekwatne do rodzajów ryzyka, na które narażone są instytucje płatnicze.
- W celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszego tytułu, właściwe organy mają prawo podjąć w szczególności następujące kroki:
- a) wezwać instytucję płatniczą do dostarczenia wszelkich informacji niezbędnych do monitorowania zgodności;
 - b) przeprowadzać inspekcje w pomieszczeniach instytucji płatniczej, każdego podmiotu wykonującego operacje związane z usługami płatniczymi w ramach outsourcingu, agenta lub oddziału świadczącego usługi płatnicze, za których działania odpowiedzialność ponosi dana instytucja płatnicza;
 - c) wydawać zalecenia i wytyczne, a w stosownych przypadkach – wiążące przepisy administracyjne;
 - d) skreślona
 - e) zawiesić lub cofnąć zezwolenie w przypadkach, o których mowa w art. 7a.

2. Bez uszczerbku dla procedur cofania zezwoleń oraz przepisów prawa karnego, państwa członkowskie dbają o to, by ich odpowiednie właściwe organy mogły nakładać lub zarządzać kary lub inne środki przeciwko instytucjom płatniczym lub osobom, które sprawują faktyczną kontrolę nad działalnością instytucji płatniczych, gdy owe instytucje lub osoby naruszyły przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące nadzoru nad ich działalnością w zakresie usług płatniczych lub prowadzenia tej działalności, przy czym celem takich kar i środków będzie w szczególności spowodowanie ustania stwierdzonych naruszeń bądź przyczyn owych naruszeń.
3. Niezależnie od wymogów art. 5a ust. 1 i 2 oraz art. 5b i 5c, państwa członkowskie dbają o to, by właściwe organy miały prawo podejmować kroki określone w ust. 1 w celu zapewnienia wystarczającego kapitału na usługi płatnicze, szczególnie w przypadkach gdy działalność instytucji płatniczej niebędąca usługami płatniczymi narusza stabilność finansową instytucji płatniczej lub grozi jej naruszeniem.

Artykuł 17

Tajemnica zawodowa

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów, również eksperci działający w imieniu właściwych organów, były zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej, bez uszczerbku dla spraw wchodzących w zakres prawa karnego.
2. W zakresie wymiany informacji zgodnie z art. 19 tajemnica zawodowa jest ściśle zachowywana w celu zapewnienia ochrony praw osobistych i handlowych.
3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, *mutatis mutandis*, przepisów ustanowionych w art. 44-52 dyrektywy 2006/48/WE.

Artykuł 18
Prawo odwołania się do sądu

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby instytucje płatnicze miały możliwość odwołania się do sądu od odnoszących się do nich decyzji podejmowanych przez właściwe organy na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Przepisy akapitu pierwszego mają zastosowanie także w przypadku braku działania.

Artykuł 19
Wymiana informacji

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą, a w stosownych przypadkach z Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich oraz z innymi stosownymi właściwymi organami, wyznaczonymi na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie umożliwiają ponadto wymianę informacji między swoimi właściwymi organami a:
 - a) właściwymi organami innego państwa członkowskiego odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń dla instytucji płatniczych i nadzór nad nimi;
 - b) Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich sprawującymi funkcję władz monetarnych i nadzorczych, oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności i rozrachunkowymi;

- c) innymi stosownymi organami wyznaczonymi na mocy niniejszej dyrektywy, dyrektywy 95/46/WE, dyrektywy 2005/60/WE i innych przepisów wspólnotowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych, takich jak przepisy mające zastosowanie do ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, jak również prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

Artykuł 20

Korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

1. Każda posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza, która korzysta z prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, zamierzając świadczyć usługi płatnicze po raz pierwszy w państwie członkowskim innym niż jej macierzyste państwo członkowskie, informuje o tym fakcie właściwe organy w swoim macierzystym państwie członkowskim.
W terminie jednego miesiąca od otrzymania tej informacji właściwe organy w macierzystym państwie członkowskim informują właściwe organy w goszczącym państwie członkowskim o nazwie i adresie instytucji płatniczej, nazwiskach osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem, jej strukturze organizacyjnej, oraz rodzaju usług płatniczych, które instytucja ta zamierza świadczyć na terytorium goszczącego państwa członkowskiego.
2. W celu przeprowadzania kontroli oraz podejmowania niezbędnych kroków przewidzianych w art. 16 w odniesieniu do oddziału, agenta lub podmiotu świadczącego usługi w ramach outsourcingu na rzecz instytucji płatniczej, znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego współpracuje z właściwymi organami w goszczącym państwie członkowskim.
3. W ramach współpracy zgodnie z ust. 1 i 2 właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego każdorazowo zgłasza właściwemu organowi goszczącego państwa członkowskiego zamiar przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach podmiotu znajdujących się na terytorium tego ostatniego.
Jednak za porozumieniem obydwu wspomnianych organów właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może przekazać właściwym organom goszczącego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzania inspekcji w pomieszczeniach danej instytucji.

4. Właściwe organy przekazują sobie wszelkie istotne lub stosowne informacje, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez oddział, agenta lub podmiot świadczący usługi w ramach outsourcingu. W związku z tym właściwe organy przekazują na żądanie wszelkie stosowne informacje, a z własnej inicjatywy przekazują wszelkie istotne informacje.
- 4a. Powyższe przepisy pozostają bez uszczerbku dla obowiązku spoczywającego na właściwych organach na mocy dyrektywy 2005/60/WE i rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, w szczególności na mocy art. 37 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE i art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, dotyczącego nadzorowania lub monitorowania spełniania wymogów ustanowionych we wspomnianych dyrektywie i rozporządzeniu.

SEKCJA 4

ODSTĘPSTWO

Artykuł 21

Warunki

1. Niezależnie od art. 8, państwa członkowskie mogą odstąpić lub zezwolić swoim właściwym organom na odstąpienie od stosowania całości lub części procedury i warunków określonych w sekcjach 1-3, z wyjątkiem art. 15 i 17-19, oraz zezwolić na rejestrację osób fizycznych lub prawnych w rejestrze ustanowionym na mocy art. 8, w przypadku gdy:
 - (a) średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich dwunastu miesięcy wykonanych przez zainteresowaną osobę, w tym wszelkich agentów, za działania których ponosi ona pełną odpowiedzialność, nie przekracza 3 mln EUR miesięcznie; wymóg ten oceniany jest na podstawie całkowitej kwoty transakcji płatniczych prognozowanej w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu;oraz
 - b) żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, bądź za inne przestępstwa finansowe.
- 1b. Siedziba rzeczywista lub miejsce zamieszkania każdej osoby fizycznej lub prawnej zarejestrowanej zgodnie z niniejszym artykułem znajduje się w tym państwie członkowskim, w którym faktycznie prowadzi ona swoją działalność.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1, traktuje się jako instytucje płatnicze. Nie stosuje się jednak do nich art. 6 ust. 3 i art. 20.

- 2a. Państwa członkowskie mogą również wprowadzić uregulowanie, zgodnie z którym osoby fizyczne lub prawne zarejestrowane zgodnie z niniejszym artykułem mogą prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 10.
3. Osoby, o których mowa w ust. 1, zgłaszają właściwym organom każdą zmianę ich sytuacji wpływającą na warunek określony w ust. 1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zagwarantowania, by w przypadkach gdy przestają być spełniane warunki z niniejszego artykułu, zainteresowana osoba złożyła wniosek o udzielenie zezwolenia w terminie 30 dni kalendarzowych zgodnie z procedurą określoną w art. 6.
4. Odstępstwa tego nie stosuje się w odniesieniu do przepisów ustanowionych w dyrektywie 2005/60/WE lub krajowych przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy.

Artykuł 22

Zgłoszenie i informacja

Jeśli państwo członkowskie korzysta z odstępstwa przewidzianego w art. 21, zgłasza ten fakt Komisji nie później niż w terminie określonym w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy, jak również zgłasza jej niezwłocznie wszelkie późniejsze zmiany. Ponadto zgłasza ono Komisji liczbę osób fizycznych i prawnych, do których zastosowano odstępstwo, oraz co roku informuje Komisję o całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. a).

Rozdział 2

Przepisy wspólne

Artykuł 23

Dostęp do systemów płatności

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby przepisy dotyczące dostępu posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych dostawców usług płatniczych będących osobami prawnymi do systemów płatności były obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne i aby nie ograniczały dostępu do tych systemów bardziej niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony bezpieczeństwa finansowego i stabilności operacyjnej systemu płatności.
Systemy płatności nie mogą nakładać na dostawców usług płatniczych, użytkowników usług płatniczych ani na inne systemy płatności żadnego z następujących obowiązków:
 - a) ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności;
 - b) zasady, która wprowadzałaby odmienny sposób traktowania pomiędzy posiadającymi zezwolenie dostawcami usług płatniczych lub pomiędzy zarejestrowanymi dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do ich praw, obowiązków i uprawnień jako uczestników systemu płatności;
 - c) wszelkich ograniczeń ze względu na formę prawną.
2. Ust. 1 nie ma zastosowania do:
 - a) systemów płatności wyznaczonych na podstawie dyrektywy 98/26/WE; oraz
 - b) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców usług płatniczych należących do grupy złożonej z podmiotów mających powiązania kapitałowe, w których jeden z powiązanych podmiotów sprawuje skuteczną kontrolę nad pozostałymi powiązanymi podmiotami; oraz

- c) systemów płatności spełniających wszystkie spośród następujących wymogów:
- jedyny dostawca usług płatniczych (występujący jako pojedynczy podmiot lub jako grupa) jest dostawcą usług płatniczych zarówno zlecniodawcy, jak i beneficjenta, lub może działać jako taki dostawca oraz ponosi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie systemem; oraz
 - jeżeli ten jedyny dostawca usług płatniczych (występujący jako pojedynczy podmiot lub jako grupa) udziela innym dostawcom usług płatniczych zezwolenia na uczestniczenie w systemie, ci ostatni nie mają prawa negocjować między sobą opłat w odniesieniu do systemu płatności, chociaż mogą ustalić własny cennik w odniesieniu do zlecniodawców i beneficjentów.

Artykuł 23a

Zakaz świadczenia usług płatniczych przez podmioty niebędące dostawcami usług płatniczych

Państwa członkowskie zakazują świadczenia usług płatniczych wymienionych w załączniku osobom fizycznym i prawnym, które nie są dostawcami usług płatniczych ani nie są jednoznacznie wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ III

Przejrzystość warunków i wymogów w zakresie informowania w odniesieniu do usług płatniczych

Rozdział -1 Zasady ogólne

Artykuł 23b

Zakres zastosowania

1. Przepisy tytułu III mają zastosowanie do pojedynczych transakcji płatniczych, umów ramowych i transakcji płatniczych objętych tymi umowami. Strony mogą uzgodnić, że przepisy te nie mają zastosowania w całości lub części, jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 87/102/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego aspektów niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą w odniesieniu do warunków udzielania kredytów konsumentom, zgodnie z prawem wspólnotowym.

Artykuł 23c

Inne przepisy wspólnotowe

Przepisy niniejszego tytułu pozostają bez uszczerbku dla wszelkich przepisów wspólnotowych zawierających dodatkowe wymogi w zakresie informacji wstępnych.

Jeżeli jednak zastosowanie ma również dyrektywa 2002/65/WE dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość, przepisy dotyczące informacji na mocy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2) lit. c)-g), pkt. 3) lit. a), d) i e) oraz pkt 4) lit. b), zastępuje się art. 25, 26, 30 i 31 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23d

Oplaty za przekazywanie informacji

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za dostarczanie informacji wymaganych na mocy niniejszego tytułu.
2. Dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych mogą uzgodnić opłaty za przekazywane na wniosek użytkownika usług płatniczych informacje dodatkowe lub większą częstotliwość przekazywania informacji lub za ich przekazywanie za pomocą środków porozumiewania się innych niż określone w umowie ramowej.
3. Jeżeli dostawca usług płatniczych może nakładać opłaty za informacje na mocy ust. 2, opłaty te są adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.

Artykuł 23e

Ciężar dowodu w odniesieniu do informacji

Państwa członkowskie mogą postanowić, że na dostawcy usług płatniczych spoczywa obowiązek udowodnienia, że spełnił on wymogi w zakresie informacji określone w niniejszym tytule.

Artykuł 23f

Odstępstwo od wymogów dotyczących informacji dla instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatności, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR lub służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR:
 - a) na zasadzie odstępstwa od art. 30, 31 i 35, dostawca usług płatniczych przekazuje zleceniodawcy jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej, w tym o możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatności, odpowiedzialności, pobieranych opłatach, oraz inne podstawowe informacje niezbędne do podjęcia świadomej decyzji, jak również określa gdzie można w łatwy sposób uzyskać inne informacje wymagane zgodnie z art. 31;
 - aa) można uzgodnić, że, na zasadzie odstępstwa od art. 33, dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku proponowania zmian w warunkach umownych w taki sam sposób, jaki przewidziano w art. 30 ust. 1;
 - b) można uzgodnić, że na zasadzie odstępstwa od art. 36 i 37 po wykonaniu transakcji płatniczej:
 - (i) dostawca usług płatniczych przekazuje lub udostępnia jedynie odniesienie umożliwiające użytkownikowi usług płatniczych zidentyfikowanie transakcji płatniczej, jej kwoty i pobranych z jej tytułu opłat lub – w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego beneficjenta – jedynie informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu;

- (ii) dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku przekazywania lub udostępniania informacji, o których mowa w ppkt (i), jeżeli instrument płatności używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca usług płatniczych nie ma technicznej możliwości przekazania takich informacji. Dostawca usług płatniczych zapewnia zleceniodawcy możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków.

2. Skreślony.

3. W przypadku wyłącznie krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W odniesieniu do instrumentów przedpłaconych, mogą zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR.

4. Skreślony.

Rozdział 1

Pojedyncze transakcje płatnicze

Artykuł 24

Zakres zastosowania

1. Niniejszy rozdział ma zastosowanie do pojedynczych transakcji płatniczych nieobjętych umową ramową.
2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatności objęty umową ramową, dostawca usług płatniczych nie musi przekazywać ani udostępniać informacji, którą użytkownik usługi płatniczej już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą usług płatniczych lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.

Artykuł 25

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym zanim jakkolwiek umowa lub oferta dotycząca pojedynczej usługi płatniczej stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek zapewnić użytkownikowi usług płatniczych łatwy dostęp do informacji i warunków, zgodnie z art. 26. Na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych przekazuje informacje i warunki na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Muszą one być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.

2. Jeśli umowa o pojedynczą usługę płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z ust. 1 bezzwłocznie po wykonaniu tej transakcji.
3. Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy o pojedynczą usługę płatniczą lub projekt zlecenia płatniczego zawierający informacje zgodnie z art. 26.

Artykuł 26

Informacje i warunki

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki lub miał do nich dostęp:
 - a) wyszczególnienie informacji lub jednoznaczny identyfikator, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze zostało prawidłowo wykonane;
 - b) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;
 - c) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;
 - ca) w stosownych przypadkach, faktyczny kurs walutowy lub kurs walutowy odniesienia, który ma zostać zastosowany do transakcji płatniczej.
2. W stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje określone w art. 31 są łatwo dostępne dla użytkownika usług płatniczych.

Artykuł 27

Informacje przekazywane zleceniodawcy po otrzymaniu zlecenia płatniczego

Bezpośrednio po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych zleceniodawcy dostarcza lub udostępnia zleceniodawcy, w ten sam sposób jak określony w art. 25 ust. 1, następujące informacje:

- a) informację umożliwiającą zleceniodawcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące beneficjenta;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;
- ba) kwotę wszelkich opłat należnych od zleceniodawcy z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;
- c) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych zleceniodawcy lub odniesienie do tego kursu, o ile różni się od kursu podawanego zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. ca) oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;
- d) datę otrzymania zlecenia płatniczego.

Artykuł 28

Informacje przekazywane beneficjentowi po wykonaniu transakcji płatniczej

Bezpośrednio po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych beneficjenta dostarcza lub udostępnia beneficjentowi, w ten sam sposób jak określony w art. 25 ust. 1, następujące informacje:

- a) informację umożliwiającą beneficjentowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane beneficjentowi;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych od beneficjenta z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;
- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych beneficjenta oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;
- e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.

Rozdział 2

Umowy ramowe

Artykuł 29

Zakres zastosowania

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do transakcji płatniczych objętych umową ramową.

Artykuł 30

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w odpowiednim czasie, zanim jakakolwiek umowa ramowa lub oferta takiej umowy stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek dostarczenia użytkownikowi usług płatniczych na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji i warunków stosownie do art. 31. Muszą one być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.
2. Jeśli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z tego ustępu natychmiast po zawarciu umowy ramowej.
3. Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy ramowej zawierającego informacje zgodnie z art. 31.

Artykuł 31
Informacje i warunki

Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki:

(1) dostawca usług płatniczych

- a) nazwisko/nazwa dostawcy usług płatniczych, adres geograficzny jego siedziby rzeczywistej oraz, w stosownych przypadkach, adres geograficzny jego oddziału lub agenta, mającego siedzibę w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana, a także wszelkie inne adresy, w tym adres poczty elektronicznej, mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą usług płatniczych;
- b) skreślona
- c) dane stosownego organu nadzorczego i rejestru określonego w art. 8 lub jakiegokolwiek innego stosownego publicznego rejestru zezwoleń dostawcy usług płatniczych oraz numer rejestracji lub równoważne środki identyfikacji w tym rejestrze;
- d) skreślona

(2) korzystanie z usługi płatniczej

- a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej;
- b) wyszczególnienie informacji lub podanie jednoznacznego identyfikatora, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane;
- c) sposób i procedura przekazywania zgody na wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody zgodnie z art. 41 i 56;

- d) informacja na temat momentu otrzymania zlecenia płatniczego zgodnie z art. 54 ust. 1 oraz nieprzekraczalny termin, o ile taki termin został ustanowiony przez dostawcę usług płatniczych;
- e) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;
- f) ustalenie możliwości uzgodnienia limitów wydatków przewidzianych dla korzystania z instrumentu płatności zgodnie z art. 43 ust. 1;

(3) *opłaty, stopy procentowe i kursy walutowe*

- a) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;
- b) w stosownych przypadkach, stopy procentowe i kursy walutowe, które zostaną zastosowane, lub, jeżeli mają być zastosowane stopy procentowe i kursy walutowe odniesienia – sposób obliczania rzeczywistej wysokości odsetek oraz stosowna data i wskaźnik lub podstawa stosowana do ustalenia stopy procentowej lub kursu walutowego odniesienia;
- c) o ile zostało to uzgodnione, natychmiastowe zastosowanie zmian stopy procentowej lub kursu walutowego odniesienia oraz wymogi w zakresie informowania o zmianach zgodnie z art. 33 ust. 2;

(4) *komunikowanie się;*

- a) w stosownych przypadkach, środki porozumiewania się, w tym wymogi techniczne dla sprzętu użytkownika usług płatniczych, uzgodnione przez strony do przekazywania informacji lub dokonywania zgłoszeń zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- b) sposób oraz częstotliwość przekazywania lub udostępniania informacji na mocy niniejszej dyrektywy;

- c) język lub języki, w jakich zawiera się umowę ramową oraz w jakich strony porozumiewają się w trakcie tego stosunku umownego;
- d) prawo użytkownika usług płatniczych do otrzymania warunków umownych regulujących umowę ramową oraz informacji i warunków zgodnie z art. 32;

(5) *środki ochronne i naprawcze*

- a) w stosownych przypadkach, opis środków, jakie musi przedsięwziąć użytkownik usług płatniczych w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatności, oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy usług płatniczych do celów art. 46 ust. 1 lit. b);
- b) o ile zostało to uzgodnione, warunki, na jakich dostawca usług płatniczych zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatności zgodnie z art. 43;
- c) odpowiedzialność zleceniodawcy zgodnie z art. 50, w tym informacje dotyczące stosownej kwoty;
- d) sposób, w jaki użytkownik usług płatniczych ma obowiązek powiadomić dostawcę usług płatniczych o wszelkich przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowych transakcji zgodnie z art. 47a, oraz termin takiego powiadomienia, jak również odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze zgodnie z art. 49;
- e) odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za wykonanie transakcji płatniczych zgodnie z art. 67;
- f) warunki uzyskania zwrotu zgodnie z art. 52 i 53;

(6) *zmiany i wypowiedzenie umowy ramowej*

- a) o ile zostało to uzgodnione, informacja, że jeśli do proponowanego dnia wejścia w życie zmian warunków umownych użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę zgodnie z art. 33;
- b) okres obowiązywania umowy;
- c) prawo użytkownika usług płatniczych do wypowiedzenia umowy ramowej i wszelkie inne uzgodnienia dotyczące wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 33 ust. 1 i art. 34;

(7) *procedury odszkodowawcze*

- a) wszelkie klauzule umowne dotyczące prawa mającego zastosowanie do umowy ramowej lub właściwego sądu;
- b) procedury wnoszenia skarg i pozasądowe procedury odszkodowawcze dostępne dla użytkownika usług płatniczych zgodnie z przepisami tytułu IV rozdział 4.

Artykuł 32

Dostępność informacji i warunki umowne regulujące umowy ramowe

W każdej chwili podczas trwania stosunku umownego użytkownik usług płatniczych ma prawo otrzymać na wniosek warunki umowne regulujące umowę ramową, a także informacje i warunki określone w art. 31, na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.

Artykuł 33
Zmiany warunków umownych

1. Wszelkie zmiany w umowie ramowej oraz informacjach i warunkach określonych w art. 31 są proponowane przez dostawcę usług płatniczych w sposób przewidziany w art. 30 ust. 1, nie później niż dwa miesiące przed proponowaną datą ich zastosowania.

W stosownych przypadkach, zgodnie z art. 31 ust. 6 lit. a), dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych, że jeśli do proponowanej daty wejścia w życie tych zmian użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę. W tym przypadku dostawca usług płatniczych określa, że użytkownik usług płatniczych ma prawo bezzwłocznie wypowiedzieć umowę ramową bez ponoszenia opłat przed datą proponowanego zastosowania zmian.

2. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bezzwłocznie, bez uprzedzenia, pod warunkiem że takie prawo zostało uzgodnione w umowie ramowej oraz że podstawą tych zmian są stopy procentowe lub walutowe kursy odniesienia uzgodnione stosownie do art. 31 ust. 3 lit. b) i c). Użytkownik usług płatniczych otrzymuje informację na temat wszelkich zmian stopy procentowej przy najbliższej okazji w taki sam sposób, jak przewidziano w art. 30 ust. 1, chyba że strony uzgodniły konkretną częstotliwość lub sposób przekazywania lub udostępniania informacji. Zmiany stóp procentowych i kursów walutowych na korzystniejsze dla użytkowników usług płatniczych mogą być jednak dokonywane bez uprzedzenia.
3. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych są wprowadzane i obliczane w sposób neutralny, bez dyskryminacji użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 34
Wypowiedzenie

1. Użytkownik usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową w dowolnym momencie, chyba że strony uzgodniły okres wypowiedzenia. Okres taki nie może być dłuższy niż jeden miesiąc.
 - 1a. Wypowiedzenie przez użytkownika usług płatniczych umowy ramowej zawartej na okres dłuższy niż 12 miesięcy lub też na czas nieokreślony, po upływie 12 miesięcy nie wiąże się dla niego z żadnymi opłatami. We wszystkich innych przypadkach opłaty za wypowiedzenie umowy powinny być rozsądne i adekwatne do kosztów.
 - 1b. Jeżeli tak uzgodniono w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem, w taki sam sposób jak przewidziany w art. 30 ust. 1.
2. Pobierane regularnie opłaty z tytułu usług płatniczych uiszcza się jedynie w sposób proporcjonalny aż do czasu wypowiedzenia umowy przez użytkownika usług płatniczych. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.
 - 2a. Przepisy niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich regulujących prawo stron do uznania umowy ramowej za anulowaną lub nieważną.
3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć korzystniejsze przepisy dla użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 35

Informacje dostarczane przed wykonaniem indywidualnej transakcji płatniczej

W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez zleceniodawcę, dostawca usług płatniczych dostarcza na wniosek zleceniodawcy i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej szczegółowych informacji dotyczących maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od zleceniodawcy, a w stosownych przypadkach – wyszczególnienie kwot wszelkich opłat.

Artykuł 36

Informacje na temat indywidualnych transakcji płatniczych dostarczane zleceniodawcy

1. Po obciążeniu rachunku zleceniodawcy kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub, w przypadku gdy zleceniodawca nie korzysta z rachunku płatniczego – po otrzymaniu zlecenia płatniczego, dostawca usług płatniczych zleceniodawcy bez zbędnej zwłoki przekazuje mu, w taki sam sposób jak określono w art. 30 ust. 1, następujące informacje:
 - a) informację umożliwiającą zleceniodawcy zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące beneficjenta;
 - b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w jakiej obciążono rachunek płatniczy zleceniodawcy, lub w walucie wykorzystanej do zlecenia płatniczego;
 - c) w stosownych przypadkach, kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i ich wyszczególnienie lub odsetki należne od zleceniodawcy;
 - d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych zleceniodawcy oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;
 - e) datę waluty zastosowaną przy obciążeniu rachunku lub datę otrzymania zlecenia płatniczego.

2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy przekazywać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający zleceniodawcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych dostarcza informacje na papierze raz w miesiącu bezpłatnie.

Artykuł 37

Informacje na temat indywidualnych transakcji płatniczych dostarczane beneficjentowi

1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych beneficjenta bez zbędnej zwłoki dostarcza mu, w taki sam sposób jak określono w art. 30 ust. 1, następujące informacje:
 - a) informację umożliwiającą beneficjentowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
 - b) skreślona
 - c) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy beneficjenta;
 - d) w stosownych przypadkach, kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i ich wyszczególnienie lub odsetki należne od zleceniodawcy;
 - e) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych beneficjenta oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;

- f) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy przekazywać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający beneficjentowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych dostarcza informacje na papierze raz w miesiącu bezpłatnie.

Artykuł 38
Mikropłatności

Skreślony.

Rozdział 3

Przepisy wspólne

Artykuł 39

Waluta transakcji i przeliczanie walut

1. Płatności dokonywane są w uzgodnionej przez strony walucie.
2. W przypadku gdy usługa przeliczenia waluty oferowana jest przed rozpoczęciem transakcji płatniczej i gdy usługa ta jest oferowana w punkcie sprzedaży lub przez beneficjenta, strona oferująca zleceniodawcy usługę przeliczenia waluty ujawnia mu informacje dotyczące wszelkich opłat, jak również kurs walutowy, który ma być zastosowany przy przeliczaniu waluty transakcji.
Zleceniodawca wyraża zgodę na oferowaną mu na tej podstawie usługę przeliczenia waluty.

Artykuł 40

Informacje dotyczące dodatkowych opłat lub zniżek

1. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatności beneficjent żąda opłaty lub oferuje zniżkę, beneficjent informuje o tym zleceniodawcę przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.
2. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatności dostawca usług płatniczych lub strona trzecia żąda opłaty, informuje o tym użytkownika usług płatniczych przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.

TYTUŁ IV
Prawa i obowiązki
związane ze świadczeniem i korzystaniem z usług płatniczych

Rozdział -1
Przepisy wspólne

Artykuł 40b

Zakres zastosowania

1. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, strony mogą uzgodnić, że art. 40c ust. 1, art. 41 ust. 3, art. 48, art. 50, art. 52, art. 53, art. 56 i art. 67 nie mają zastosowania w całości lub w części. Strony mogą także uzgodnić inny termin niż ten określony w art. 47a.
- 1a. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że art. 75 nie ma zastosowania, w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 87/102/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego aspektów niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą w odniesieniu do warunków udzielania kredytów konsumentom, zgodnie z prawem wspólnotowym.

Artykuł 40c
Obowiązujące opłaty

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za wypełnienie obowiązków informacyjnych lub środków naprawczych i zapobiegawczych na podstawie niniejszego tytułu, chyba że w art. 55 ust. 1, art. 56 ust. 3 i art. 66 ust. 2 określono inaczej. Opłaty te są uzgadniane pomiędzy użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych i powinny być adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.
2. W przypadku gdy transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem jakiejkolwiek waluty, państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym beneficjent uiszcza opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych, a zleceniodawca – opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych.
3. Dostawca usług płatniczych nie uniemożliwia beneficjentowi żądania od zleceniodawcy opłaty lub oferowania mu zniżki za korzystanie z danego instrumentu płatności. Państwa członkowskie mogą jednak zabronić pobierania opłat lub ograniczyć to prawo, biorąc pod uwagę potrzebę pobudzania konkurencji i propagowania korzystania z wydajnych instrumentów płatności.

Artykuł 40d
Odstępstwo dla instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i dla pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatności, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR lub służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR, dostawcy usług płatniczych mogą uzgodnić ze swoimi użytkownikami usług płatniczych, że:
 - a) art. 46 ust. 1 lit. b), art. 47 ust. 1 lit. c) i ca), jak również art. 50 ust. 3 i 4 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatności nie pozwala na jego zamrożenie lub zapobiegnięcie dalszemu używaniu;

- b) art. 48, 49 i art. 50 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatności jest używany anonimowo lub dostawca usług płatniczych z innych przyczyn nierozdzielnie związanych z instrumentem płatności nie jest w stanie udowodnić, że transakcja była autoryzowana;
- c) na zasadzie odstępstwa od art. 55 ust. 1, dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika usług płatniczych o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli niewykonanie zlecenia jasno wynika z kontekstu;
- d) na zasadzie odstępstwa od art. 56, zleceniodawca nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu beneficjentowi zlecenia płatniczego lub zgody na takie zlecenie;
- e) na zasadzie odstępstwa od art. 60 i 62, zastosowanie mają inne terminy wykonania.

2. Skreślony.

3. W przypadku wyłącznie krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W odniesieniu do instrumentów przedpłaconych, mogą zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR.

4. Art. 49 i 50 mają zastosowanie także do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE, chyba że dostawca usług płatniczych zleceniodawcy nie jest w stanie zamrozić rachunku lub instrumentu. Państwa członkowskie mogą ograniczyć to odstępstwo do rachunków lub instrumentów o określonej wartości.

Rozdział 1

Autoryzacja transakcji płatniczych

Artykuł 41

Udzielenie i cofnięcie zgody

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby transakcję płatniczą uważano za autoryzowaną tylko pod warunkiem, że zleceniodawca wyraził zgodę na dane zlecenie płatnicze. Transakcja płatnicza może być autoryzowana przez zleceniodawcę przed wykonaniem transakcji płatniczej lub, jeżeli zleceniodawca i jego dostawca usług płatniczych tak uzgodnili, po jej wykonaniu.
2. Wyrażenie zgody na wykonanie transakcji płatniczej lub kilku transakcji płatniczych odbywa się w sposób uzgodniony pomiędzy zleceniodawcą a jego dostawcą usług płatniczych. W przypadku braku takiej zgody transakcję płatniczą uważa się za nieautoryzowaną.
3. Zleceniodawca może w każdej chwili wycofać zgodę, ale nie później niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze stało się nieodwołalne na mocy art. 56. To samo ma zastosowanie w przypadku zgody na wykonanie kilku transakcji płatniczych, która może zostać cofnięta, skutkiem czego wszelkie przyszłe transakcje płatnicze należy uznać za nieautoryzowane.
4. Procedura przekazywania zgody jest uzgodniona pomiędzy zleceniodawcą a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 42

Przekazywanie zgody

Skreślony.

Artykuł 43

Limity wykorzystania instrumentu płatności

1. W przypadkach, w których do celów przekazania zgody używany jest określony instrument płatności, zleceniodawca i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić limity wydatków dla usług płatniczych.
2. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może zastrzec sobie prawo blokowania wykorzystywania instrumentu płatności z obiektywnie uzasadnionych względów związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatności, w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatności lub jego użycia w nieuczciwych zamiarach, lub, w przypadku instrumentu płatności z linią kredytową, z powodu znacznego zwiększenia ryzyka, że zleceniodawca może nie być w stanie spłacić zaciągniętych zobowiązań.
3. W takich przypadkach dostawca usług płatniczych powinien w uzgodniony sposób poinformować zleceniodawcę o zablokowaniu instrumentu płatności i jego przyczynach, o ile jest to możliwe przed zablokowaniem instrumentu płatności, a najpóźniej – bezzwłocznie po jego zablokowaniu, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby niewskazane z obiektywnie uzasadnionych względów bezpieczeństwa lub byłoby zabronione na mocy innych stosownych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.
4. Dostawca usług płatniczych odblokowuje instrument płatności lub zastępuje go nowym instrumentem płatności, jeżeli przestały istnieć podstawy do utrzymywania takiej blokady.

Artykuł 44

Prowadzenie rejestrów

Skreślony.

Artykuł 45
Transakcje nieautoryzowane i cofnięcie zgody

Skreślony.

Artykuł 46
Obowiązki użytkownika usług płatniczych związane z instrumentami płatności

1. Użytkownik usług płatniczych uprawniony do korzystania z instrumentu płatności dopełnia następujących obowiązków:
 - a) korzysta z instrumentu płatności zgodnie z warunkami wydawania i użytkowania tego instrumentu płatności;
 - b) po stwierdzeniu utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatności albo jego nieuprawnionego użycia informuje o tym bez zbędnej zwłoki dostawcę usług płatniczych, lub podmiot wskazany przez tego dostawcę.
2. Do celów lit. a) użytkownik usług płatniczych podejmuje w szczególności, z chwilą otrzymania instrumentu płatności, wszelkie stosowne kroki w celu zapobieżenia naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu.

Artykuł 47
Obowiązki dostawcy usług płatniczych związane z instrumentami płatności

1. Dostawca usług płatniczych wydający instrument płatności dopełnia następujących obowiązków:

- a) upewnia się, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatności nie są dostępne dla stron innych niż użytkownik usług płatniczych uprawniony do wykorzystywania tego instrumentu płatności, bez uszczerbku dla obowiązków użytkownika usług płatniczych zgodnie z art. 46;
 - b) powstrzymuje się od wysyłania niezamówionego instrumentu płatności, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatności otrzymany przez użytkownika usług płatniczych podlega wymianie;
 - c) zapewnia stały dostęp do odpowiednich środków pozwalających użytkownikowi usług płatniczych na dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b) lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie na podstawie art. 43 ust. 4; na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych zapewnia mu możliwość udowodnienia dokonania takiego zgłoszenia w ciągu 18 miesięcy od tego zgłoszenia;
 - ca) uniemożliwia wszelkie korzystanie z instrumentu płatności po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b).
- 2a. Dostawca usług płatniczych ponosi ryzyko związane z przesłaniem zleceniodawcy instrumentu płatności lub jego indywidualnych zabezpieczeń.

Artykuł 47a

Zgłaszanie nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych

Użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych wyłącznie, jeżeli bez zbędnej zwłoki powiadomi swojego dostawcę usług płatniczych w chwili stwierdzenia wszelkich nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji uprawniających do zgłoszenia roszczeń, w tym na mocy art. 67, i nie później niż w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie przekazał lub nie udostępnił informacji o tej transakcji zgodnie z tytułem III.

Artykuł 48

Dowód autoryzacji i wykonania transakcji płatniczych

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w przypadku, gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, lub twierdzi, że transakcja płatnicza została wykonana nieprawidłowo, do dostawcy usług płatniczych tego użytkownika należy udowodnienie, że transakcja ta była autoryzowana, odpowiednio zapisana, ujęta w księgach i że na transakcję nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka.
2. Skreślony.
3. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza temu, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, zarejestrowane przez dostawcę usług płatniczych użycie instrumentu płatności niekoniecznie samo w sobie wystarcza do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez zleceniodawcę usług płatniczych autoryzowana albo że zleceniodawca działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 46.
4. Skreślony.

Artykuł 49

Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze

1. Bez uszczerbku dla art. 47a państwa członkowskie czuwają nad tym, aby w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych zleceniodawcy bezzwłocznie dokonywał na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza oraz, w stosownych przypadkach, przywrócił obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.
2. Dalsze rekompensaty finansowe mogą zostać ustalone zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między zleceniodawcą a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 50

Odpowiedzialność zleceniodawcy za nieuprawnione użycie instrumentu płatności

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 49 zleceniodawca ponosi odpowiedzialność za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 150 EUR, będące skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatności lub – jeśli zleceniodawca nie zdołał uchronić indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu – sprzeniewierzenia instrumentu płatności.
2. Zleceniodawca ponosi odpowiedzialność za wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami, jeśli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku rażącego lub celowego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków wynikających z art. 46. W takich przypadkach nie ma zastosowania maksymalna kwota, o której mowa w ust. 1.
- 2a. W przypadku gdy zleceniodawca nie działał w nieuczciwych zamiarach ani nie zaniedbał celowo swoich obowiązków na mocy art. 46, państwa członkowskie mogą ograniczyć odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 i 2, biorąc w szczególności pod uwagę charakter indywidualnych zabezpieczeń instrumentu płatności oraz okoliczności, w których został on utracony, skradziony lub sprzeniewierzony.
3. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b) zleceniodawca nie ponosi żadnych konsekwencji finansowych będących skutkiem posłużenia się utraconym, skradzionym lub sprzeniewierzonym instrumentem płatności, chyba że zleceniodawca działał w nieuczciwych zamiarach.
4. Jeśli dostawca usług płatniczych nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających w dowolnym momencie dokonanie zgłoszenia utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatności, jak nakazuje art. 47 lit. c), zleceniodawca nie ponosi odpowiedzialności za konsekwencje finansowe będące skutkiem posłużenia się takim instrumentem płatności, chyba że działał on w nieuczciwych zamiarach.

Artykuł 51

Pieniądz elektroniczny

Skreślony.

Artykuł 52

Zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby zleceniodawca był uprawniony do otrzymania od swojego dostawcy usług płatniczych zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeśli spełnione są następujące warunki:
 - a) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej;
oraz
 - b) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej zleceniodawca racjonalnie mógł się spodziewać, uwzględniając jego wcześniejszy schemat wydatków, warunki zawarte w jego umowie ramowej i istotne dla sprawy okoliczności.

Na wniosek dostawcy usług płatniczych zleceniodawca przedstawia faktyczne okoliczności odnoszące się do takich warunków.

Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej.

W przypadku poleceń zapłaty zleceniodawca i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić w ramach umowy ramowej, że zleceniodawcy przysługuje zwrot od jego dostawcy usług płatniczych, nawet jeżeli warunki udzielenia zwrotu określone w zdaniu pierwszym nie są spełnione.

2. Jednak do celów ust. 1 lit. b) zleceniodawca nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeśli zastosowany został walutowy kurs odniesienia uzgodniony z jego dostawcą usług płatniczych zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. ca) i art. 31 ust. 3 lit. b).

3. Zleceniodawca i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić w umowie ramowej, że zleceniodawca nie ma prawa do zwrotu, w przypadku gdy przekazał zgodę na zlecenie płatnicze bezpośrednio swojemu dostawcy usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona lub udostępniona zleceniodawcy w uzgodniony sposób przez co najmniej cztery tygodnie przed terminem wykonania zlecenia przez dostawcę usług płatniczych lub przez beneficjenta.

Artykuł 53

Wnioski o zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby zleceniodawca mógł występować o zwrot, o którym mowa w art. 52, nieautoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem przez okres ośmiu tygodni począwszy od daty obciążenia rachunku.
2. W ciągu dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku o zwrot dostawca usług płatniczych dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej lub podaje uzasadnienie odrzucenia wniosku, wskazując na organ, do którego zleceniodawca może się odwołać w tej sprawie zgodnie z art. 72-75, o ile nie zgadza się on z przedstawionym uzasadnieniem.

Prawo dostawcy usług płatniczych do odmowy zwrotu na mocy ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku art. 52 ust. 1 zdanie czwarte.

Rozdział 2

Wykonanie transakcji płatniczej

SEKCJA 1

ZLECENIA PŁATNICZE I TRANSFEROWANE KWOTY

Artykuł 54

Otrzymywanie zleceń płatniczych

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, by za moment otrzymania zlecenia uznawano moment, w którym zlecenie płatnicze przekazane bezpośrednio przez zleceniodawcę lub pośrednio przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem zostało otrzymane przez dostawcę usług płatniczych zleceniodawcy. Jeżeli moment otrzymania zlecenia nie przypada na dzień roboczy dostawcy usług płatniczych zleceniodawcy, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego. Dostawca usług płatniczych może ustalić taki nieprzekraczalny termin pod koniec dnia roboczego, po którym wszelkie otrzymane zlecenia płatnicze będą uznawane za otrzymane następnego dnia roboczego.
2. Jeżeli użytkownik usług płatniczych inicjujący zlecenie płatnicze i jego dostawca usług płatniczych uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się określonego dnia lub pod koniec pewnego okresu lub dnia, w którym zleceniodawca przekazał do dyspozycji swojego dostawcy usług płatniczych środki, dzień ten uznaje się za moment otrzymania zlecenia do celów art. 60. Jeżeli uzgodniony dzień nie jest dniem roboczym dla dostawcy usług płatniczych zleceniodawcy, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego.

Artykuł 55

Odmowa wykonania zleceń płatniczych

1. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych odmawia wykonania zlecenia płatniczego, użytkownik usług płatniczych powiadamiany jest o odmowie i, o ile to możliwe, jej przyczynach oraz o procedurze korekty błędów rzeczowych, które spowodowały odmowę, chyba że zakazują tego inne stosowne przepisy wspólnotowe lub krajowe.
Dostawca usług płatniczych przesyła lub udostępnia takie powiadomienie w uzgodniony sposób przy najbliższej okazji i, w każdym przypadku, w terminach określonych zgodnie z art. 60.
Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych może pobierać opłaty za takie powiadomienie, jeśli odmowa ta była obiektywnie uzasadniona.
2. W przypadkach gdy wszystkie warunki określone w umowie ramowej zlecniodawcy zostały spełnione, dostawca usług płatniczych zlecniodawcy nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego, bez względu na to czy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez zlecniodawcę czy beneficjenta lub za jego pośrednictwem, chyba że jest to zabronione na mocy innych stosownych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.
3. Zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane do celów art. 60 i 67.

Artykuł 56

Nieodwołalność zlecenia płatniczego

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby użytkownik usług płatniczych nie mógł odwołać zlecenia płatniczego od momentu jego otrzymania przez dostawcę usług płatniczych zlecniodawcy, chyba że w niniejszym artykule określono inaczej.

- 1a. Jeżeli transakcja płatnicza jest inicjowana przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, zlecniodawca nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu beneficjentowi zlecenia płatniczego lub zgody na jego wykonanie.
- 1b. W przypadku polecenia zapłaty i bez uszczerbku dla praw do zwrotu zlecniodawca może jednak odwołać zlecenie płatnicze nie później niż pod koniec dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku.
2. W sytuacji, o której mowa w art. 54 ust. 2, użytkownik usług płatniczych może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.
3. Po upływie terminów określonych w powyższych ustępach, zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnią to między sobą użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych. W sytuacji, o której mowa w ust. 1a i 1b, wymagana jest również zgoda beneficjenta. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia.

Artykuł 56a

Zwroty dokonywane przez dostawców usług płatniczych w przypadku sporu ze stroną trzecią

Skreślony.

Artykuł 57

Skreślony.

Artykuł 58

Kwoty transferowane i kwoty otrzymane

1. Państwa członkowskie nakładają na dostawcę usług płatniczych zlecniodawcy, dostawcę usług płatniczych beneficjenta i wszelkich pośredników dostawców usług płatniczych wymóg transferowania pełnej kwoty transakcji płatniczej i powstrzymywania się od potrącania opłat od transferowanej kwoty.
2. Beneficjent i jego dostawca usług płatniczych mogą jednak uzgodnić możliwość pomniejszenia przez dostawcę usług płatniczych przekazywanej kwoty o pobierane przez siebie opłaty przed uznaniem rachunku beneficjenta kwotą transakcji. W takim przypadku pełna kwota transakcji i opłaty są przedstawiane oddzielnie w informacji podawanej beneficjentowi.
3. Jeżeli od transferowanej kwoty potrącane są jakiekolwiek inne opłaty niż te, o których mowa w ust. 2, dostawca usług płatniczych zlecniodawcy dopilnowuje, by beneficjent otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej zainicjowanej przez zlecniodawcę. W przypadkach gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych dopilnowuje, by beneficjent otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej.

SEKCJA 2

DATA WYKONANIA I DATA WALUTY

Artykuł 59

Zakres zastosowania

1. Skreślony.
2. Niniejszą sekcję stosuje się do:
 - a) transakcji płatniczych przeprowadzanych w euro;
 - b) krajowych transakcji płatniczych przeprowadzanych w walucie danego państwa członkowskiego;
 - c) transakcji płatniczych obejmujących tylko jedno przeliczenie waluty między euro a walutą państwa członkowskiego, którego walutą nie jest euro, pod warunkiem że wymagane przeliczenie waluty jest dokonane w danym państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, a w przypadku transakcji transgranicznych – że przelew transgraniczny jest dokonany w euro.
3. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do innych transakcji płatniczych, chyba że użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych uzgodnili inaczej, z wyjątkiem art. 64a, którego strony nie mogą zmienić. Jeżeli jednak użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych uzgodnią okres dłuższy niż te, które określono w art. 60, okres ten w przypadku wewnątrzwspólnotowych zleceń płatniczych nie przekracza czterech dni roboczych od momentu otrzymania zlecenia zgodnie z art. 54.

Artykuł 60

Transakcje płatnicze na rachunek płatniczy

1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych zlecniodawcy czuwa nad tym, by po momencie otrzymania zlecenia zgodnie z art. 54 rachunek dostawcy usług płatniczych beneficjenta został uznany kwotą transakcji płatniczej nie później niż do końca następnego dnia roboczego. Do dnia 1 stycznia 2012 r. zlecniodawca i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić termin nie dłuższy niż trzy dni robocze. Terminy te mogą zostać przedłużone o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych na papierze.
- 1 -a. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych beneficjenta udostępnia kwotę transakcji płatniczej na rachunku płatniczym beneficjenta z datą waluty po otrzymaniu środków przez dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 64a.
- 1a. Skreślony
2. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych beneficjenta przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem dostawcy usług płatniczych zlecniodawcy w terminie uzgodnionym między beneficjentem a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w odniesieniu do polecenia zapłaty w uzgodnionym terminie płatności.

Artykuł 61

Skreślony.

Artykuł 62

Brak rachunku płatniczego beneficjenta u dostawcy usług płatniczych

W przypadku gdy beneficjent nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy usług płatniczych, środki są udostępniane beneficjentowi przez dostawcę usług płatniczych, który otrzymuje środki dla beneficjenta w terminie określonym w art. 60.

Artykuł 63

Gotówka złożona na rachunku płatniczym

1. W przypadku gdy konsument składa gotówkę na rachunku płatniczym u dostawcy usług płatniczych w walucie tego rachunku płatniczego, dostawca usług płatniczych dba o to, aby kwota ta została udostępniona z datą waluty natychmiast po momencie otrzymania środków. Jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, kwota ta zostaje udostępniona z datą waluty nie później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków.
2. Skreślony.

Artykuł 64

Krajowe transakcje płatnicze

Dla wyłącznie krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie mogą ustanowić krótsze maksymalne okresy wykonania niż przewidziano to w niniejszej sekcji.

Artykuł 64a

Data waluty i dostępność środków

1. Państwa członkowskie dbają o to, by przy uznawaniu rachunku płatniczego beneficjenta stosowano datę waluty nie późniejszą niż dzień roboczy, w którym rachunek dostawcy usług płatniczych beneficjenta został uznany kwotą transakcji płatniczej.

Dostawca usług płatniczych beneficjenta dba o to, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji beneficjenta natychmiast po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy usług płatniczych beneficjenta.

2. Państwa członkowskie dbają o to, by przy obciążaniu rachunku płatniczego zleceniodawcy data waluty nie była wcześniejsza niż moment, w którym rachunek ten został obciążony kwotą transakcji płatniczej.

SEKCJA 3

ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Artykuł 65

Data waluty

Skreślony.

Artykuł 66

Nieprawidłowe jednoznaczne identyfikatory

1. Jeśli zlecenie płatnicze jest wykonywane zgodnie z jednoznacznym identyfikatorem, zlecenie płatnicze w odniesieniu do beneficjenta określonego w jednoznacznym identyfikatorze uważa się za wykonane prawidłowo.
2. Jeśli jednoznaczny identyfikator podany przez użytkownika usług płatniczych jest nieprawidłowy, dostawca usług płatniczych nie ponosi odpowiedzialności na mocy art. 67 za niewykonanie lub wadliwe wykonanie transakcji.
Dostawca usług płatniczych zleciodawcy podejmuje jednak stosowne starania, aby odzyskać środki zaangażowane w transakcję płatniczą.
Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłatę za odzyskanie środków.
3. Jeśli użytkownik usług płatniczych dostarcza informacje dodatkowe względem informacji wymaganych na mocy art. 26 ust. 1 lit. a) lub art. 31 ust. 2 lit. b), dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność jedynie za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie jednoznacznego identyfikatora podanego przez użytkownika usług płatniczych.
4. Skreślony.

Artykuł 67

Niewykonanie lub wadliwe wykonanie

1. Skreślony.

- 1a. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez zleceniodawcę, jego dostawca usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 47a, art. 66 ust. 2 i 3 oraz art. 70, ponosi wobec zleceniodawcy odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, chyba że może udowodnić zleceniodawcy i, w stosownych przypadkach, dostawcy usług płatniczych beneficjenta, że dostawca usług płatniczych beneficjenta otrzymał kwotę transakcji płatniczej zgodnie z art. 60 ust. 1, w którym to przypadku dostawca usług płatniczych beneficjenta ponosi odpowiedzialność wobec beneficjenta za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej.

Jeżeli dostawca usług płatniczych zleceniodawcy ponosi odpowiedzialność na mocy akapitu pierwszego, bez zbędnej zwłoki zwraca on zleceniodawcy kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca wadliwe wykonanie transakcji płatniczej.

Jeżeli dostawca usług płatniczych beneficjenta ponosi odpowiedzialność na mocy akapitu pierwszego, niezwłocznie przekazuje on do dyspozycji beneficjenta kwotę transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, uznaje rachunek płatniczy beneficjenta odpowiednią kwotą.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze zostało zainicjowane przez zleceniodawcę, jego dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszona na mocy niniejszego ustępu, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia zleceniodawcę o wyniku.

- 1b. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, bez uszczerbku dla art. 47a, art. 66 ust. 2 i 3 oraz art. 70, jego dostawca usług płatniczych ponosi wobec beneficjenta odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy usług płatniczych zlecniodawcy zgodnie z art. 60 ust. 2 . Jeżeli dostawca usług płatniczych beneficjenta ponosi odpowiedzialność na mocy niniejszego akapitu, niezwłocznie przekazuje ponownie dane zlecenie płatnicze dostawcy usług płatniczych zlecniodawcy.

Ponadto, bez uszczerbku dla art. 47a, art. 66 ust. 2 i 3 oraz art. 70, dostawca usług płatniczych beneficjenta ponosi wobec beneficjenta odpowiedzialność za przeprowadzenie transakcji płatniczej zgodnie z jego obowiązkami na mocy art. 64a. Jeżeli dostawca usług płatniczych beneficjenta ponosi odpowiedzialność na mocy niniejszego akapitu, dopilnowuje, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji beneficjenta niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy usług płatniczych beneficjenta.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca usług płatniczych beneficjenta nie ponosi odpowiedzialności na mocy akapitów pierwszego i drugiego, odpowiedzialność wobec zlecniodawcy ponosi dostawca usług płatniczych zlecniodawcy. Jeżeli dostawca usług płatniczych zlecniodawcy ponosi w ten sposób odpowiedzialność, w stosownych przypadkach zwraca on zlecniodawcy kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca wadliwe wykonanie transakcji płatniczej, w każdym przypadku bez zbędnej zwłoki.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze zostało zainicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszona na mocy niniejszego ust. 1b, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu prześledzenia transakcji płatniczych i powiadamia beneficjenta o wyniku.

1c. Ponadto dostawcy usług płatniczych ponoszą odpowiedzialność wobec swoich użytkowników usług płatniczych za wszelkie opłaty, za które są odpowiedzialni, oraz za wszelkie odsetki, którymi został obciążony użytkownik usług płatniczych w rezultacie niewykonania transakcji płatniczej lub wadliwego jej wykonania.

2. Skreślony.

Artykuł 68

Transfery do państw trzecich

Skreślony.

Artykuł 69

Dodatkowa rekompensata finansowa

Wszelkie rekompensaty finansowe dodatkowe względem rekompensat przewidzianych w niniejszej sekcji mogą być ustalane zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do umowy zawartej między użytkownikiem usług płatniczych a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 69a

Prawo do roszczeń zwrotnych

1. Jeżeli odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych na mocy art. 67 można przypisać innemu dostawcy usług płatniczych lub pośrednikowi, taki dostawca usług płatniczych lub pośrednik rekompensuje pierwszemu dostawcy usług płatniczych wszelkie straty poniesione lub kwoty zapłacone na mocy art. 67.

2. Dalsze rekompensaty finansowe można określić zgodnie z ustaleniami między dostawcami usług płatniczych lub pośrednikami oraz prawem właściwym dla umowy zawartej między nimi.

Artykuł 70

Brak odpowiedzialności

Odpowiedzialność wynikająca z przepisów rozdziałów 1 i 2 nie ma zastosowania w przypadkach wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności niezależnych od strony powołującej się na takie okoliczności, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich starań w celu zapobieżenia im, lub gdy dostawcę usług płatniczych wiążą inne zobowiązania prawne podlegające przepisom krajowym lub wspólnotowym.

Rozdział 3

Ochrona danych

Artykuł 71

Ochrona danych

Państwa członkowskie wyrażają zgodę na przetwarzanie danych osobowych przez systemy płatności i dostawców usług płatniczych, jeśli jest to niezbędne, aby zagwarantować zapobieganie oszustwom płatniczym, dochodzenie i wykrywanie tego rodzaju oszustw. Takie dane osobowe przetwarza się zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE.

Rozdział 4

Procedury wnoszenia skarg i pozasądowe procedury odszkodowawcze regulujące rozstrzyganie sporów

SEKCJA 1

PROCEDURY WNOSZENIA SKARG

Artykuł 72

Skargi

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur pozwalających użytkownikom usług płatniczych i innym zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumenckim, składanie do właściwych organów skarg w odniesieniu do domniemanych naruszeń przez dostawców usług płatniczych przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy.
 2. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla prawa do wnoszenia skargi do sądu zgodnie z procedurami prawa krajowego, w odpowiedzi właściwych organów do skarżącego znajduje się informacja na temat istnienia procedur pozasądowych ustanowionych na mocy art. 75.
- 2a. Skreślony.

Artykuł 73

Kary

1. Państwa członkowskie ustanawiają system kar stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia wdrożenia tego systemu. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji przepisy, o których mowa w art. 73 ust. 1, i tożsamość właściwych organów zgodnie z art. 74 nie później niż w terminie określonym w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy oraz powiadamiają ją bezzwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na wspomniane przepisy.

Artykuł 74

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zagwarantowania, że procedury dotyczące skarg i kar, o których mowa odpowiednio w art. 72 ust. 1 oraz w art. 73 ust. 1, są zarządzane przez organy upoważnione do zapewniania zgodności z przepisami prawa krajowego przyjętymi zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej sekcji.
2. W przypadku naruszenia lub podejrzenia naruszenia przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z tytułem III i IV niniejszej dyrektywy, właściwym organem, o którym mowa w ust. 1, są właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego dostawcy usług płatniczych, z wyjątkiem oddziałów lub agentów, którymi kieruje on na podstawie prawa przedsiębiorczości – właściwymi organami są wtedy właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego.

SEKCJA 2

POZASĄDOWE PROCEDURY ODSZKODOWAWCZE

Artykuł 75

Pozasądowe procedury odszkodowawcze

1. Państwa członkowskie zapewniają stworzenie odpowiednich i skutecznych pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur odszkodowawczych, regulujących pozasądowe rozstrzyganie sporów między użytkownikami usług płatniczych a ich dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach – z wykorzystaniem istniejących organów.
2. W przypadku sporów transgranicznych państwa członkowskie zapewniają aktywną współpracę pomiędzy tymi organami w celu ich rozstrzygnięcia.

Artykuł 75a

Informacje statystyczne

Skreślony.

TYTUŁ V

Środki wykonawcze i Komitet ds. Płatności

Artykuł 76

Środki wykonawcze

1. W celu uwzględnienia rozwoju technologicznego i zmian zachodzących na rynku usług płatniczych oraz w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 77 ust. 2, przyjmuje następujące środki wykonawcze:
 - a) dostosowuje wykaz rodzajów działalności znajdujący się w załączniku do niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 2-4 i art. 10;
 - b) zmienia definicję mikroprzedsiębiorstwa w rozumieniu art. 4 ust. 19a zgodnie ze zmianą zalecenia 2003/361/WE;
 - c) aktualizuje kwoty określone w art. 21 ust. 1 i art. 50 ust. 1, aby uwzględnić inflację i znaczne zmiany zachodzące na rynku.
2. Żaden z przyjętych środków wykonawczych nie może zmieniać podstawowych przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 77

Komitet

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Płatności, zwany dalej „komitetem”, w którego skład wchodzi przedstawiciele państw członkowskich, a któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.
2. Jeżeli inne artykuły zawierają odesłanie do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.
Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.
3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

TYTUŁ VI

Przepisy końcowe

Artykuł 78

Pełna harmonizacja

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 23b ust. 2, art. 23e, art. 23f ust. 3, art. 34 ust. 3, art. 36 ust. 3, art. 37 ust. 3, art. 40b ust. 2, art. 40c ust. 3a, art. 40d ust. 3, art. 50 ust. 2a, art. 64 i 80, państwa członkowskie nie mogą w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, utrzymywać ani przyjmować przepisów innych niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie.
- 1a. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z jednej z możliwości, o których mowa w ust. 1, informuje Komisję o tym fakcie, jak również o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej za pośrednictwem strony internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.
2. Skreślony.
3. Państwa członkowskie dbają o to, aby dostawcy usług płatniczych nie stosowali na niekorzyść użytkowników usług płatniczych odstępstw od przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy lub odpowiadających im, chyba że taka możliwość została wyraźnie przewidziana w dyrektywie.
Dostawcy usług płatniczych mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.

Artykuł 79

Przegląd

Nie później niż trzy lata od daty określonej w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu w szczególności na:

- ewentualną potrzebę rozszerzenia zakresu zastosowania dyrektywy na transakcje płatnicze we wszystkich walutach i na transakcje płatnicze, w przypadku których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terytorium Wspólnoty,
- zastosowanie art. 5b, 5c i 5d dotyczących wymogów ostrożnościowych dla instytucji płatniczych, w szczególności w odniesieniu do wymogów dotyczących kapitału bieżącego i wymogów ochronnych (rozdział środków),
- ewentualne skutki udzielenia kredytu związanego z usługami płatniczymi, określonego w art. 10 ust. 2a,
- ewentualny wpływ wymogów dotyczących zezwolenia dla instytucji płatniczych na konkurencję między instytucjami płatniczymi i innymi dostawcami usług, jak również na bariery w wejściu na rynek dla nowych dostawców usług,
- zastosowanie art. 23f i 40d niniejszej dyrektywy oraz ewentualną potrzebę przeprowadzenia przeglądu zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i pieniądza elektronicznego, oraz
- zastosowanie i funkcjonowanie art. 60 i 67 w odniesieniu do wszystkich rodzajów instrumentów płatności,

w stosownych przypadkach wraz z propozycją zmian.

Artykuł 80
Przepis przejściowy

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego, państwa członkowskie pozwalają osobom prawnym, które podjęły działalność w charakterze instytucji płatniczych stosownie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z prawem krajowym obowiązującym przed [*data wejścia w życie niniejszej dyrektywy*], na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od daty określonej w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy, bez zezwolenia udzielonego zgodnie z art. 6. Wszystkie takie osoby, którym nie udzielono zezwolenia w tym okresie, mają zakaz świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 23a.
- 1a. Niezależnie od ust. 1, zwolnienie z wymogu uzyskania zezwolenia na mocy art. 6 przyznaje się instytucjom finansowym, które rozpoczęły działalność w rozumieniu pkt 4 załącznika I dyrektywy 2006/48/WE i spełniają warunki z art. 24 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) tej dyrektywy zgodnie z prawem krajowym przed [*data wejścia w życie niniejszej dyrektywy*]. Powiadamiają jednak właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego o tej działalności do [*data wejścia w życie niniejszej dyrektywy*]. Ponadto powiadomienie to zawiera informacje wykazujące, że spełniają one wymogi art. 5 lit. a), bb), f)-i), j) i k). Jeżeli właściwe organy uważają, że wymogi te są w zadowalający sposób spełnione, instytucje te zostają wpisane do rejestru na mocy art. 8 niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą pozwolić swoim właściwym organom na zwolnienie tych instytucji finansowych z wymogów na mocy art. 5 niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że osoby prawne określone w ust. 1 automatycznie otrzymują zezwolenie i są wpisywane do rejestru na podstawie art. 8, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 5 i 6. Właściwe organy informują odpowiednie podmioty przed udzieleniem zezwolenia.

3. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego, państwa członkowskie pozwalają osobom fizycznym lub prawnym, które podjęły działalność w charakterze instytucji płatniczych stosownie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z prawem krajowym obowiązującym przed [*data wejścia w życie niniejszej dyrektywy*] i które kwalifikują się do odstępstwa zgodnie z art. 21, na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres przejściowy nie dłuższy niż 3 lata, bez zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 21 i wpisu do rejestru na podstawie art. 8. Wszystkie takie osoby, którym nie przyznano odstępstwa w tym okresie, mają zakaz świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 23a.

Artykuł 81

Zmiana dyrektywy 97/7/WE

Skreśla się art. 8 dyrektywy 97/7/WE.

Artykuł 82

Zmiana dyrektywy 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku I pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 4. „Usługi płatnicze” zgodnie z definicją w art. 4 ust. 2a dyrektywy [...] Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (*)
2. W załączniku I pkt 5 otrzymuje brzmienie:
 5. Emisja innych środków płatności i administrowanie nimi (np. czeków podróжных i czeków bankierskich, o ile działalność ta nie jest objęta pkt 4)

Artykuł 83
Zmiana dyrektywy 2002/65/WE

W dyrektywie 2002/65/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. Skreśla się art. 8.
2. W art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:
 - (5) Jeżeli zastosowanie ma również dyrektywa [...] Parlamentu Europejskiego i Rady (*), przepisy dotyczące informacji na mocy art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2 lit. c)-g), pkt. 3 lit. a) i e) oraz pkt 4 lit. b), zastępuje się art. 25, 26, 30 i 31 tej pierwszej dyrektywy.

(*) Dz.U. L [...], [...], str.[...]

Artykuł 83a
Zmiana dyrektywy 2005/60/WE

W dyrektywie 2005/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:
 - „a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w pkt 2-12 i pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE, w tym działalność kantorów wymiany walut (*bureaux de change*)”.

1a. Art. 15 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

- „1. W przypadkach gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium instytucjom kredytowym i finansowym określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono znajdującym się na jego terytorium instytucjom i osobom określonym w art. 2 ust. 1 na uznawanie i przyjmowanie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 14, rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję określoną w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) w innym państwie członkowskim, z wyjątkiem podmiotów prowadzących działalność kantorową i instytucji zdefiniowanych w art. 4 ust. 2b dyrektywy [] Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, które głównie świadczą usługi płatnicze określone w pkt 7 załącznika do tej dyrektywy, w tym osób fizycznych i prawnych, którym przyznano odstępstwo na mocy art. 21 tej dyrektywy, i spełniających wymogi określone w art. 16 i 18, nawet jeśli dokumenty lub dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odsyła się klienta.
2. W przypadkach gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium podmiotom prowadzącym działalność kantorową, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a), i instytucjom zdefiniowanym w art. 4 ust. 2b dyrektywy [] Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, które głównie świadczą usługi płatnicze określone w pkt 7 załącznika do tej dyrektywy, na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono na uznawanie i przyjmowanie zgodnie z art. 14 rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję tej samej kategorii w innym państwie członkowskim, która spełnia wymogi określone w art. 16 i 18, nawet jeśli dokumenty lub dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odsyła się klienta.”

2. W art. 36 ust. 1 skreśla się zdanie drugie z dniem określonym w art. 85 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 84

Uchylenie

Dyrektywę 97/5/WE uchyla się ze skutkiem od dnia określonego w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy.

Artykuł 85

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 listopada 2009 r. Niezwłocznie przedstawiają Komisji teksty tych przepisów. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 86

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 87

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

„USŁUGI PŁATNICZE” NA MOCY ART. 4

- 1) Usługi umożliwiające złożenie gotówki na rachunku płatniczym oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
- 2) Usługi umożliwiające wypłaty gotówkowe z rachunku płatniczego oraz działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
- 3) Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfer środków na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych użytkownika lub u innego dostawcy usług płatniczych:
 - wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty;
 - wykonywanie transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu;
 - wykonywanie poleceń przelewów, w tym stałych zleceń.
- 4) Wykonywanie transakcji płatniczych, jeśli środki mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej użytkownikowi usług płatniczych:
 - wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty;
 - wykonywanie transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu;
 - wykonywanie poleceń przelewów, w tym stałych zleceń.
- 5) Wydawanie lub nabywanie instrumentów płatności.
- 6) Skreślony.

7) Usługi przekazów pieniężnych.

8) Wykonywanie transakcji płatniczych, w ramach których zgoda zleceniodawcy na transakcję płatniczą przekazywana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest operatorowi systemu telekomunikacyjnego, informatycznego lub operatorowi sieci, działającemu jedynie jako pośrednik w imieniu użytkownika usług płatniczych.

9) Skreślony.
